

พิ ม ฟิล์ม
สำนักพิมพ์

ปลายรุ้ง ฉันจะรอเธอ

แม่รักต้องจำพราก

หากหัวใจรอคอยเธอที่ปลายรุ้งชั่วนิรันดร์

OVER THE RAINBOW

ณารา

บทนำ

บอสตัน แมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๖

เกล็ดหิมะเล็กๆ พรั่งพรูจากฟากฟ้าที่มัวหม่น ทำให้แสงไฟสีส้มริมทางเดินอ่อนแสงลงเพราะความมืดจากปุยหิมะ แต่มันกลับสะท้อนแสงไฟเป็นประกายระยิบระยับ มองรวมกับละอองเพชรร่วงหล่นและเป็นของขวัญจากพระเจ้าในคำคืนอันเงียบสงบก่อนคริสต์มาสที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่นาน ปุยสีขาวถูกลมพัดปลิวเป็นพิกๆ ก่อนจะตกลงบนพื้นค่อยๆ ทับถมหนาขึ้นนอกชายคาอะพาร์ตเมนต์ที่คริสลีนอาศัยแะมีดห่างจากดวงไฟบนทางเดินเท้า...

เขายืนอยู่ตรงนั้นมานานเกือบสองชั่วโมงแล้ว แม้จะบอกตัวเองว่าทนสาชินกับอากาศหนาวเย็นของรัสเซียมาตั้งแต่เด็กและยังถูกฝึกหนักท่ามกลางอากาศหนาวยิ่งกว่านรกมาหลายปี ทว่าเมื่อต้องยืนนิ่งๆ อยู่ภายใต้อากาศที่ติดลบห้าองศาเซลเซียสอยู่นานเกือบชั่วโมง ปลายจมูกและใบหูก็เย็นจัดจนต้องดึงผ้าพันคอที่คลุมออกเพื่อให้ความอบอุ่นบ่อยๆ ทั้งยังหวังว่างานของเขาในคำคืนนี้จะจบสิ้นโดยเร็ว

ภารกิจครั้งนี้ไม่มีอะไรมากนัก ถือเป็นงานง่ายที่สุดในตลอดระยะเวลาที่เป็นสายลับมาร่วมสิบปี แค่อัดตามความเคลื่อนไหวของนักศึกษาชายผู้หนึ่งชื่อ วาเลนติน และคอยรายงานผลเท่านั้น ซึ่งเขาก็เริ่มทำงานตั้งแต่นั้นเดินทางมาถึงบอสตันเมื่อสัปดาห์ก่อน

ชีวิตของวาเลนตินไม่มีอะไรมากมาย เป็นเพียงนักศึกษาปริญญาโทของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สาขาวิชากฎหมายระหว่างประเทศ และกำลังจะสำเร็จการศึกษาในเร็ววัน ฟังดูเหมือนไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่สิ่งที่ชายผู้นั้นกำลังทำอยู่นี้ลี สะดุดตาหน่วยสืบราชการลับของประเทศโคโลนาเข้าอย่างจัง และก่อให้เกิดความสงสัยว่าจะมีการรวมกลุ่มของนักศึกษาลูกฮือขึ้นมาต่อต้านการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ของประเทศโคโลนาในอีกไม่นาน...

คริสลียหน้าขึ้นมองบนชั้นสามของตึกฝั่งตรงข้าม วาเลนตินเข้าไปข้างในนานมากแล้ว ดวงไฟภายในห้องรับแขกตรงหัวมุมตึกยังมีแสงสว่าง และเงาของคนเดินไปมาเป็นระยะ เขาถอนใจ...ภาวนาว่าขอให้การประชุมของคนกลุ่มนั้นจบสิ้นโดยไว จะได้กลับไปพักผ่อนเสียที

คำภาวนาของเขา พระผู้เป็นเจ้าคงจะรับฟัง เพราะอีกไม่ถึงห้านาทีต่อมา แสงไฟภายในห้องก็ดับลงพร้อมๆ กับประตูตึกเปิดออก ชายและหญิงแยกย้ายกันที่หน้าประตู บางคนก็เดินไปที่รถแล้วแล่นออกไป ขณะที่ชายและหญิงคู่หนึ่งเดินเคียงคู่กันไปตามทางเดินเท้า ข้ามถนนไปยังรถที่จอดอยู่ คริสลียก็เดินตัวออกจากกำแพงที่ยืนฟังและตามทั้งสองไปต่างๆ ก่อนจะก้าวขึ้นรถของตนที่จอดอยู่ด้านหลังไปสองสามคัน และตามเป้าหมายของเขาไป

หน่วยสืบราชการลับเชื่อว่าวาเลนตินเป็นหัวหน้ากลุ่มนักศึกษาหัวรุนแรง ซึ่งเรียกกลุ่มตัวเองว่า เลือดใหม่เพื่อประชาธิปไตยแห่งโคโลนา หากแต่กลุ่มนักศึกษาหัวรุนแรงก็ยังไม่กระไรนัก แต่พวกเขาสืบทราบว่ามีพวกนายทุนกลุ่มหนึ่งสนับสนุน ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้กำลังจะเรียนจบในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า และภายหลังเดินทางกลับประเทศ พวกเขาอาจจะกลายเป็นผู้นำกลุ่มที่ลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่อยู่ภายใต้การนำของ

รัสเซีย หากมันเกิดขึ้นจริง ประเทศเล็กๆ อย่างโคมอสซาที่มีพรมแดนติดกับฮังการีและโรมาเนียคงจะไม่พ้นถูกผู้นำปราบปรามอย่างเด็ดขาด

รถเซฟไรเลตสี่ล้อว่อนกลางเก๋ากลางใหม่แล่นไปตามถนนเล็กๆ อันเป็นที่ตั้งของอะพาร์ตเมนต์หลายหลังตลอดสองข้างทาง คิริลขับตามไปและทิ้งระยะห่างเพื่อไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกต คอยจดจำว่ารถคันหน้าเลี้ยวไปทางไหน เวลาสองนาฬิกาของวันใหม่ทำให้เขาทำงานได้ง่ายขึ้นด้วยจำนวนวอร์คมีไม่มากนัก

เขาเลี้ยวขวาตามไปอย่างไม่รีบร้อน เพราะมั่นใจว่าเลนดินจะเดินทางกลับไปพักผอนที่บ้าน เขาก็แค่ตามไปจนกระทั่งชายผู้นั้นเข้าบ้านเรียบร้อย และคืนนี้คงจะไม่ออกไปไหนอีกเหมือนเช่นเคย

รถเซฟไรเลตแล่นออกจากชุมชนเข้าสู่ถนนเล็กๆ ที่มีบ้านสองฟากฝั่ง และบัดนี้บ้านแต่ละหลังก็ปิดไฟนอนหลับสนิทกันหมดแล้วหลังล่องผ่านเข้าวันใหม่ไปเกือบสองชั่วโมง

คิริลคิดเพลินระหว่างขับรถ... ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่พยายามครอบงำความคิดของผู้นำประเทศจะนำมาซึ่งความเสื่อมภาคของประชาชน มันกลับกลายเป็นการบีบบังคับฝืนความรู้สึกของประชาชนเสียมากกว่า ไม่เช่นนั้นหลายประเทศใหญ่ยุโรปคงจะไม่เกิดปัญหาประชาชนลุกฮือขึ้นมาต่อต้านมากมายรวมทั้งนักศึกษาในกลุ่มนี้ด้วย

เขาไม่เคยออกความเห็นเรื่องนี้กับใครให้เป็นอันตรายต่อตนเอง นอกจากการปฏิบัติตามคำสั่ง และการจับตาดูการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักศึกษา ซึ่งยังเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นนี้ ในอนาคตอาจตามมาด้วยความรุนแรงและจบลงพร้อมกับชีวิตของนักศึกษาเหล่านี้ก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็น่าเสียดายความรู้ความสามารถที่ร่ำเรียนมา...

วลาดิเมียร์ อดีตเจ้านายของเขาเคยบอกเขาหลายครั้งว่า ความไม่พอใจจากการถูกกดขี่ข่มเหงจิตใจจะนำมาซึ่งปัญหามากมาย ลัทธิสังคมนิยมไม่เคยสร้างความเสื่อมภาคได้จริง เพราะผู้ที่ได้รับประโยชน์ก็คือบุคคลของ

รัฐที่มีฐานะการเงินและสถานภาพทางสังคมดีกว่าประชาชนทั่วไปมากมาย ความไม่พอใจกระจายไปทั่วทุกหย่อมหญ้า...ไฟโกรธในใจร้อนร่าและ ลุกกลามรุนแรง...ไม่รู้ว่ามันจะจบสิ้นลงที่ตรงไหนและจะต้องสังเวยชีวิตของ ผู้คนอีกกี่หมื่นกี่แสนคน

เขาขับรถอย่างไม่เร่งรีบ อีกไม่กี่ถนนก็จะถึงบ้านของชายผู้นั้นแล้ว หญิงสาวที่ตามมาด้วยคงจะเป็นเพื่อนนักศึกษาที่คืนนี้ทั้งสองคงจะวางแผน นอนอบอุ่นบนเตียงด้วยกัน...แต่คิดก็รู้สึกอิจฉา เพราะเขาจะต้องนอนหนาว ไปอีกหลายคืนจนกว่าจะเสร็จสิ้นภารกิจในครั้งนี้...หลังจากรู้ว่าใครร่วมอยู่ใน ขบวนการและตามหานายทุนที่สนับสนุนแล้วงานก็เสร็จสิ้น ซึ่งเขามั่นใจ ว่าอีกไม่กี่วันหนึ่งเดือน เขาจะได้ข้อมูลทุกอย่างที่ต้องการหลังเริ่มพบปะแส ครือข่ายของนักศึกษากลุ่มนี้บ้างแล้ว

เริ่มต้นจากนายวาเลนตินที่เป็นผู้นำกลุ่ม ซึ่งมีบุคลิกเป็นคนเงียบๆ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร เข้าบ้านหลังเล็กอยู่ตามลำพัง เป็นหลังที่อยู่สุดถนนทาง ไกลจากบ้านหลังอื่นพอควร ทำทางคงจะได้รับเงินสนับสนุนจากนายทุนจึง มีชีวิตที่หรูหราพอสมควร เพราะมีทั้งรถและบ้านเช่า แต่ประวัติของนายคน นี้แปลก วาเลนตินไม่ใช่ นักศึกษาที่ได้รับทุนจากประเทศโคเวาสนา แต่เป็น บุตรชายจากครอบครัวผู้อพยพ และไม่รู้ว่ามีอะไรเป็นแรงจูงใจ ผลักดันให้ กลายมาเป็นผู้นำกลุ่มนักศึกษาเลือดใหม่กลุ่มนี้ได้

แสงสีแดงจากท้ายรถเลี้ยวกลับเข้าถนนด้านหน้าอันเป็นที่ตั้งของบ้าน วาเลนตินขับรถมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างที่ตั้งใจ เขาขอขับตามไปเผื่อดูให้มั่นใจ ว่าวาเลนตินจะไม่ออกไปที่ไหนอีกในคืนนี้แล้วจึงจะกลับที่พัก พรุ่งนี้ค่อย เริ่มจากมหาวิทยาลัยอีกครั้ง

ปกติบ้านของวาเลนตินคือสถานที่นัดพบของเหล่านักศึกษาอยู่เนืองๆ มิแต่วันนี้ที่เปลี่ยนไปนัดพบที่ห้องพักของนักศึกษาอีกคนที่สืบบาทสำคัญ ไม่น้อย รวมทั้งมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหลายคนที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน รวมถึงหญิงสาวที่กำลังนั่งเคียงข้างกับวาเลนตินในรถข้างหน้า ซึ่งเขาตั้งใจ

ว่าจะต้องสืบหาข้อมูลต่อไป

ศิริลพ่อนคันเร่ง เหยียบเบรกเบาๆ ด้วยถนนค่อนข้างลื่นจากหิมะที่ตกปรอยๆ ติดต่อกันมาหลายชั่วโมง เตรียมตัวเลี้ยวตามเข้าสู่ถนนสายเดียวกัน และเป็นที่ตั้งบ้านพักของเขาเช่นกันซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านของวาเลนตินเท่าไรนัก เขายังไม่ทันจะหมุนพวงมาลัยก็ได้ยินเสียงปิ่นดังขึ้นหลายนัดท่ามกลางความเงียบสงัด เสียงของม៉ันดังสนั่น แต่แค่เพียงไม่กี่วินาทีก็เงียบลง ตามด้วยเสียงล้อรถบดถนน เล่นสวาททางกับเขาที่รีบเหยียบคันเร่งขับรุดไปยังจุดเกิดเหตุ

เขาเหลียวมองตาม เห็นชายสองคนสวมหมวกไหมพรมปิดบังหน้าตา รถคันนั้นแล่นหายไปมาเพราะความลื่นของหิมะบนพื้นที่สะสมหนาขึ้น แต่คนขับก็สามารถควบคุมพวงมาลัยได้ แล้วเลี้ยวเข้าโค้งด้วยความเร็ว เขาเหลียวมองเห็นแต่ยี่ห้อรถและสีแต่ไม่มีป้ายทะเบียน

ศิริลสองจิตสองใจ อยากขับตามพวกนั้นไป แต่เมื่อเห็นรถเซฟโรเลตจอดนิ่งอยู่กลางถนน ไฟท้ายรถยังสว่างไว้ เขาก็ตัดสินใจพุ่งรุดไปจอดประกบด้านข้างคนขับ เห็นกระจกรถแตกทะลุยอดทั้งด้านหน้าและด้านข้าง ร่างหนึ่งพุ่งลงไปที่เบาะพร้อมๆ กับหางตาเห็นหญิงสาวที่นั่งด้านหลังโดยสารถ้อยๆ เปิดประตูออก ก่อนร่างจะร่วงหล่นลงบนพื้นถนนที่เต็มไปด้วยหิมะเลือดแดงจนหยุดลงบนปูสีขาว แล้ววงสีแดงก็ค่อยๆ แผ่กระจาย...

“พี่จะกลับโควสน่าทันทีที่เรียนจบ ในฐานะอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย จะช่วยให้พี่สร้างฐานการเมืองจากคนยุคใหม่ที่ต้องการประชาธิปไตย ไม่ใช่อยู่ภายใต้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ที่มีรัสเซียคอยชี้นำแบบนี้”

คนนั่งข้างกายลอบถอนใจ...เธอนั่งเงียบตั้งแต่อยู่ในห้องประชุมแล้ว ไม่ใช่เพราะไม่เห็นด้วย แต่เป็นห่วงพี่ชายที่ทุ่มเทเพื่อประเทศชาติจนสุดตัวมากกว่า

“น้องเป็นห่วง...”

“อย่าห่วงเลย พี่จะปลอดภัย” เขาหันมาบอกพร้อมรอยยิ้ม และวางมือบนศีรษะที่ปกคลุมด้วยเร็นผมสีทองจัดทรงเรียบร้อยแล้วโยกไปมา “พี่ตั้งใจที่น้องมาเยี่ยม จะได้กลับไปบอกทางบ้านได้ว่าพี่วางแผนอย่างไร พี่คงจะกลับบ้านวันคริสต์มาสไม่ได้เพราะมีงานมากมายที่จะต้องทำ ทุกคนคงจะเข้าใจ”

“ทุกคนเข้าใจอะ แต่ก็ป็นห่วง...” เธอบอก “อยากให้อกลับไปฉลองวันคริสต์มาสด้วยกันเหมือนเมื่อก่อน”

“ไม่มีอะไรเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว นับตั้งแต่เราต้องหนีตายจากประเทศบ้านเกิดเมืองนอน...” เสียงคนข้างตัวขึ้นไม่ปิดบัง “น้องเองก็เช่นกัน ไม่ควรที่จะอยู่หนึ่งเฉย อะไรที่เราทำเพื่อศาสนาได้ก็ต้องทำ”

“ค่ะ...” เธอพึมพำ ก่อนจะลอบถอนใจแผ่วเบา ได้แต่เงยและมองผ่านกระจกหน้าต่างรถเห็นหิมะโปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย แสงไฟสาดไปบนถนนที่มีหิมะสูงเกือบศอก

รถของวาเลนตินั้นแล่นไปช้าๆ จนใกล้ถึงบ้าน...

จู่ๆ ก็มีแสงไฟสว่างขึ้นจากหน้าต่างที่ขับสวนทางมาด้วยความเร็วว่าที่ควรทั้งที่ทัศนวิสัยและสภาพถนนไม่เอื้ออำนวย เธอกำลังจะเอ่ยปากวิจารณ์ แต่เสียงปิ่นที่ดังขึ้นพร้อมๆ กับกระจกหน้าต่างแตกกระจายทำให้คำพูดถูกกลืนลงคอ เสียงที่เปล่งออกมากลายเป็นกรีดร้องเมื่อพี่ชายกระตุกเอี๊ยก และเลือดไหลทะลักจากข้างลำคอ

วาเลนตินยกมือขึ้นแตะบาดแผลราวกับไม่เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วเขาก็ทุ้มตัวกดร่างบางลงใต้ตัว เสียงปิ่นดังขึ้นอีกหลายนัด ร่างของเขากะตุกเอี๊ยกๆ ความเจ็บปวดรุนแรงจนเกือบจะทนไม่ไหว เขารู้ว่าวาระสุดท้ายใกล้จะมาถึงแล้ว... น้ำตาอันขมออกมาด้วยรู้ว่าเขาจะไม่ไปถึงฝั่งฝัน... ความหวังของเขามีอันต้องพังทลาย

เสียงปิ่นเงียบไปแล้วพร้อมกับเสียงเครื่องยนต์ที่แล่นจากไปอย่างรวดเร็ว วงแขนที่กอดน้องสาวไว้ค่อยๆ คลายออก

“น้องคือความหวังสุดท้าย...ของพี่...วาเลรีญา...อย่าทิ้งประเทศ...อย่าทิ้ง...พวกเรา...”

หญิงสาวตื่นรนออกจากอ้อมกอด เห็นเลือดท่วมกายพี่ชาย พร้อมๆ กับรู้สึกถึงอาการปวดตุบๆ ที่แขนและหัวไหล่

“สัญญากับพี่...”

มือเล็กถูกบีบแน่น เธอเจ็บปวดจนพูดไม่ออก แต่ดวงตาที่จ้องคาดคั้นทำให้ต้องเค้นเสียงออกมา น้ำตาของเธอไหลพร่างพรู “น้อง...”

“สัญญา...ญา...กับ...พี่...” มือของเขาบีบมือเธอแน่น

“ค่ะ...น้องสัญญา” เธอกัดฟันข่มความเจ็บตอบกลับไปที่ซึ่งที่ไม่แน่ใจสักนิดว่าตนจะทำได้

พอวาเลนตินได้ยินคำสัญญา มือก็อ่อนแรงและพับลงไปทันที

น้ำตาของหญิงสาวไหลลงตา แต่เธอจะมาม้วนร้องไห้ไม่ได้ จะต้องรีบขอความช่วยเหลือให้เร็วที่สุด เธอเบิดประตูรถข้างตัว มือที่ผลึกเคลือบด้วยเลือดสีแดงฉานไม่รู้ว่าเลือดของตนหรือของพี่ชาย เร็วแรงไม่รู้หายไปไหนหมด มีแต่ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ทำให้ยับยั้งตัวเองไม่ได้ ร่างของเธอจึงร่วงตู่ลงกองบนพื้น เธอพยายามจะคลานเพื่อไปขอความช่วยเหลือบางทีอาจจะทันเวลา พี่ชายของเธออาจจะรอดตาย...

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา ในสายตาที่พร่ามัวไปด้วยเลือดและหยาดน้ำตา เธอมองเห็นร่องเท้าบุตสีดำ ความหวาดกลัวแล่นจับขั้วหัวใจ คิดว่าวาระสุดท้ายของตนคงจะมาถึงแล้ว จึงกัดฟันเงยหน้าขึ้นมอง...ชายผู้นั้นย่อตัวลงและก้มมองเธอด้วยสายตาห่วงใย เธอโล่งใจสุดพรรณนา แล้วยื่นมือออกไป

“ช่วย...ด้วย...”

นั่นเป็นคำพูดสุดท้าย ก่อนที่ความเจ็บปวดจะกระชากสติสัมปชัญญะไปจากตัว...

๑

จิณห์จุฑากัมมมองตัวเองอีกครั้ง...คิดว่าชุดแม่บ้านที่สวมคงจะดูเรียบร้อยดีแล้ว เป็นชุดจากบริษัทบริการแม่บ้านที่ซื้อมาให้ คงจะมาจากบริษัทที่เขาจ้างมาทำงานบ้าน

เมื่อมาถึงที่นี่เธอก็มีชุดแบบฟอร์มใหม่เอี่ยมเช่นนี้อยู่เต็มตู้แล้ว และเพื่อความสมจริง เธอจะต้องทำงานบ้านให้แกเขาด้วยเช่นกัน ไม่เช่นนั้นหน้าของเขาคงต้องรู้ทันทีว่าทั้งหมดนี้เป็นแผนการของหลานชายตัวดี

“เพื่อวิทยานิพนธ์...” เธอบอกตัวเอง แถมเงินเดือนที่ได้ยังสูงกว่าเงินเดือนแม่บ้านมากมาย งานนี้ออกจะสบาย ทำไมจะไม่ทำล่ะ เธอยินยอม...ไอ้ที่ยากนะคือส่วนที่จะแะความลับจากปูของเธอมากกว่า กับคนในบ้านยังไม่ยอมพูดความจริง แล้วคนนอกอย่างเธอ เขาจะบอกอย่างนั้นรี

‘ถ้าเขาไม่บอก โครงการสารคดีของคุณก็พับเก็บลงกระเป๋ได้แล้ว’

นั่นคือคำบัญชาของคีธ...อีตาหมาป่าเจ้าเล่ห์ที่ใช้วิทยานิพนธ์มาบีบบังคับให้เธอต้องทำตามที่เขาต้องการ

“มันจะอะไรกันนักกันหนาอะ แค่ประวัติของปู ถ้าไม่ยอมบอกก็อย่า

ไปรู้เลย” เชอกลอกตา บีบเสียงประชิดเจ้านาย

เสียงประตูโรงรถที่ดังขึ้นทำให้เธอลืมเรื่องที่กำลังหงุดหงิดไปทันที และรีบลูบชุดให้เรียบร้อย ล้างจั่วตัวเองว่าอยู่ในสภาพแม่บ้านเหมาะสมดีแล้ว จากนั้นก็เตรียมตัวยิ้มต้อนรับเจ้านาย

ประตูข้างบ้านที่เชื่อมกับโรงรถเปิดออก เธอรีบเดินเข้าไปหา เตรียมช่วยยกกระเป๋า แต่ดีชยกมือห้ามและยกมันขึ้นบนโต๊ะสามชั้นเสียเอง

“ไม่เป็นไร ผมยกเอง ห้องของปูเตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้วใช้ไหม”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เธอตอบและรับกระเป๋าที่วางบนพื้น เลื่อนล้อเข้าไปในห้องรับแขกที่เตรียมไว้

บ้านของคิชิไม่ต่างไปจากบ้านของมหาเศรษฐีทั่วไปคือมีขนาดใหญ่หน่อยๆ คฤหาสน์ บ้านหลังใหญ่มีห้องรับแขกสองห้อง ห้องครัวขนาดใหญ่ทั้งที่ไม่ค่อยทำอาหาร มีเครื่องล้างจานสองเครื่อง ไอส์แลนด์ตรงกลางห้องครัวขนาดใหญ่เท่ากับโต๊ะรับประทานอาหาร อ่างล้างจานสามอ่างเตาแก๊สหกหัว ตู้เย็นขนาดเท่ากับประตูสองบาน ด้านหนึ่งเป็นตู้เย็น อีกด้านเป็นตู้แช่แข็ง ปกติต้องสั่งทำพิเศษเพื่อมาติดตั้งเท่านั้น ไม่ย้ายไปมาเหมือนตู้เย็นปกติ ของใช้ในบ้านทุกอย่างอย่างที่หรูหรา บ้านเนื้อที่กว่าห้าพันตารางฟุต ห้าห้องนอน สี่ห้องน้ำ ห้องนอนเจ้าของบ้านอยู่ชั้นบนกว้างขวางชนิดวิ่งออกกำลังกายได้เลย ส่วนห้องรับแขกด้านล่างก็ไม่ได้น้อยหน้านัก มีห้องน้ำในตัว อำนวยความสะดวกให้แก่แขก ซึ่งเวลานี้กำลังก้าวผ่านกรอบประตูเข้ามา

จิณห์จุฑาเดินกลับออกจากห้อง ส่งยิ้มไปเป็นทักทายก่อนขยับกรอบแว่นตาให้เลื่อนขึ้นบนตัก แล้วก็ใจชื้นขึ้นเมื่อได้รอยยิ้มตอบกลับมา

ปูของคิชิผมมหงอกขาวโพลนเต็มศีรษะแล้ว แต่ยังมีจำนวนผมมากพอที่จะหวีไปด้านหลังเรียบกริบ คงจะใส่เจลหรือลงน้ำมันไว้อย่างดี ที่น่าแปลกใจคือไหล่ของเขายังผึ่งผาย ไม่รู้มองลงเหมือนคนแก่ทั่วไปที่เคยเห็นไม่ต้องใช้ไม้เท้าและยังเดินได้อย่างกระฉับกระฉ่ง ที่สำคัญ ดวงตาที่หม่น

ลงเพราะวัยกลับดูกระปรี้กระเปร่า มีชีวิตชีวา ทำให้เขาดูหนุ่มขึ้นอย่างน่าประหลาดใจ

“จีนนี่ แม่บ้านของผม เธอจะช่วยดูแลคุณระหว่างที่พักอยู่ที่นี้ครับ”

“ปู่บอกแล้วว่าไม่ต้อง...ปู่ของคุณปู่คนเดียวมาตลอด” เคนทำเสียงจิกจิก

“ไม่ได้หรอกครับปู่ ปู่มาเยี่ยมผมทั้งที่ ผมจะต้องดูแลปู่ให้ดีที่สุด อย่างน้อยปู่ก็จะได้มีเพื่อนเวลาผมไปทำงาน”

“แล้วแม่บ้านจะอยู่ประจำหรือเปล่า หรือไปกลับ”

“ช่วงที่ปู่อยู่ที่นี้ เธอจะอยู่ประจำครับ มันในช่วงปิดเทอมด้วย เธอจึงทำงานเต็มเวลา”

“อ้อ ยังเรียนอยู่รึ” ชายชราหันมาถามแม่บ้านจำเป็น

“คะ เรียนปริญญาโทอยู่ ใกล้จบแล้ว”

“ปริญญาโทแล้วรี หน้าตายังเด็กมาก เหมือนเด็กเพิ่งเรียนปีหนึ่ง”

เธอยิ้มเจื่อนๆ เพราะหลายคนมักเช่นเดียวกัน ถือเสียว่าเป็นคำชมก็แล้วกัน

“จริงๆ ปู่ไม่จำเป็นต้องมีคนดูแลหรอก ให้แม่หนูนี้มาทำอาหารไว้สามมื้อ ที่เหลือปู่ก็จัดการเองได้ เพราะที่สำคัญ ปู่อยากมาอยู่กับแกมากกว่าเจ้าดิถี”

“ผมจะมากอยู่กับปู่ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ครับ ตอนนี้นางที่บริษัทก็ค่อยซาลงไปบ้าง หลังจากซื้อช่องท้องถื่นเสร็จไปแล้วสักพัก การวางแผนก็ลงตัว เหลือแต่การจัดการบริหารอีกนิดหน่อย”

“แกน่าจะจัดการงานให้เรียบร้อยก่อนจะเชิญปู่” เคนส่ายหน้า “แทนที่จะได้มากอยู่กับหลาน...เฮ้อ...”

“โอ้ ปู่ครับ...” ดิถีทำเสียงอ่อน

ทำหน้าเหมือนเด็กสามขวบไม่มีผิด...จินตนาการมันยิ่งเมื่อเห็นกิริยาท่าทางที่ชายหนุ่มงอนง้อปู่

“ก็เหลือแค่นิดหน่อยเท่านั้นเอง แต่ปูไม่ต้องห่วง ผมจะกลับบ้านทุกเย็น ตกกลางคืนครับ”

“ก็ยิ่งดี...ว่าแต่แกจะทนได้รึที่จะไม่ออกไปเที่ยวกลางคืนเป็นเดือนสาว ๆ ไม่คิดถึงแกเลยหรือไง”

“ก็คงจะคิดถึงนิดหน่อยละครับ แต่ปูสำคัญกว่า สาว ๆ หาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ปูของผมมีคนเดียว”

เคนยิ้มกว้าง กอดไหล่หลานชายที่ตัวสูงเกือบเท่ากัน ชายชราแม้จะมีไหล่ผึ่งผาย แต่ด้วยสภาพร่างกายและกระดูกที่เสื่อมโทรมลงไปตามกาลเวลา ก็ทำให้ได้ยกว่าหลานชายหลายเช่นเดิมจริง

“พูดแบบนี้ค่อยถูกใจหน่อย เอาละ มาถึงหน่อๆ รินไวน์มาให้ฉันสักแก้วสิแม่หนู และรินให้เจ้านายของหนูด้วย”

“รับไวน์อะไรดีคะ”

“ปูชอบโซวignon บลองสำหรับอากาศร้อนๆ แบบนี้” หลานชายตอบหญิงสาวตอบรับ ก่อนจะเดินไปยังห้องครัวที่มีเคาน์เตอร์เครื่องดื่มให้เลือกมากมาย ไวน์หลายขวดตั้งอยู่บนชั้น และอีกชุดหนึ่งอยู่ในตู้เย็นใต้เคาน์เตอร์ แยกประหลาดไรน์แดงกับขาวที่ดองเก็บในอุณหภูมิที่ต่างกัน

เธอเปิดตู้เย็นสำหรับไวน์ขาว เลือกชนิดที่ชายชราชอบ เปิดขวดแล้วรินใส่แก้ว ก่อนจะยกใส่ถาดมาบริการชายต่างวัยทั้งสองที่พากันไปนั่งที่เก้าอี้รับแขกเรียบร้อยแล้ว

หลังเสิร์ฟไวน์เสร็จ เธอก็เดินกลับมาหยิบชีสและแครกเกอร์สำหรับรับประทานคู่กับไวน์ ก่อนจะถอยห่าง เปิดโอกาสให้ปูกับหลานพูดคุยกันตามสบาย ลอบเป่าปากที่ทำหน้าที่แม่บ้านได้อย่างเรียบร้อย หลังจากได้รับการทรมานจากแม่บ้านมืออาชีพและมีหน้าที่ทำงานบ้านให้แก้เค็ดมาหลายปีในอีกหนึ่งเดือนต่อไปนี้เธอจะต้องมาทำงานแทนแม่บ้านประจำที่คิธจ่ายเงินโบนัสให้ไปพักร้อน ปานนี้คงจะนอนอาบแดดอยู่ชายทะเลสักแห่งในเม็กซิโกเพลินไปแล้ว

เธอคิดว่าปูกับหลานคู่นี้สนิทกันพอๆ ทำทางพูดจากันถูกคอ หลายครั้งที่หัวเราะเสียงดังลั่นพร้อมๆ กัน และได้ยินปู่สอบถามหลานเรื่องงานก่อนจะตบท้ายด้วย...

“ปี่นี้แกอายุเท่าไรแล้วนะ”

“จะสามสิบห้าแล้วครับ”

“จะสามสิบห้า แต่ยังไม่ค่อยไปบ่อยมา แบบนี้เมื่อไหร่จะมีครอบครัวเสียทีล่ะฮิ ตอนปู่อายุเท่าแก ปู่ก็มีพ่อของแกแล้ว ตอนพ่อแกอายุเท่านี้ แกก็เรียนมัธยมแล้วนะ”

คิธกลอกตาเมื่อเอ่ยถึงบิดา ต้องยอมรับว่าเขาคือผลพวงของความรักในวัยรุ่นของท่านกับมารดาที่รักกันมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมต้น และตัดสินใจแต่งงานกันก่อนจะเรียนต่อมหาวิทยาลัย

“ถ้าผมเจอผู้หญิงที่สวยและเล่นดีอย่างแม่ ผมก็อาจจะแต่งงานตั้งแต่เรียนจบมัธยมเหมือนพวกท่านไปแล้ว แต่ผู้หญิงที่ผมเจอแต่ละคน... แย่...อย่าให้พูดเลยครับ!”

“แกหมายถึง พวกเขาไม่ได้รักที่ตัวแก่นั่นสิ”

“ผมไม่แน่ใจ อาจจะมีบ้างครับ แต่ผมยังไม่เจอ” เขายักไหล่

เมื่อเห็นว่หลานคุยกันเรื่องส่วนตัวอย่างยิง จิณห์จุฑาก็ค่อยๆ ก้าวถอยหลังห่างออกมาเรื่อยๆ และกลับเข้ามาในครัว เพื่อเตรียมตั้งโต๊ะอาหารเย็นอย่างที่แม่บ้านสอนไว้ และให้ความเป็นส่วนตัวแก่เจ้าของบ้าน แต่เสียงพูดคุยกียังดังมาให้ได้ยินเป็นพักๆ มือของเธอทำงานไปด้วย แต่สมองก็คิดถึงเรื่องของคิธที่เธอเคยได้ยินตลอดระยะเวลาเกือบปีที่ผ่านมา

ใครๆ ก็บอกว่าเขาเป็นเพลย์บอยคงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า และไม่เคยพลาดถูกผู้หญิงคนไหนจับให้มันได้สักคน แม้แต่ชาอรอนที่ว่าสวยนักสวยงาม เป็นถึงผู้ประกาศข่าวสาวคนดังของเมืองก็ยังมัดใจเขาไม่ได้

แต่อาจจริงอย่างที่เขายก เพราะความร่าเริงของคิธย่อมดึงดูดใจผู้หญิงมากมาย แต่ก็ไม่แน่ว่าจะไปหอก ลักวันเขาอาจจะเจอรักแท้ก็เป็น

ได้ ใครจะรู้...

เธอเตรียมอาหารเกือบเสร็จก็ชะโงกหน้าไปมองในห้องรับแขก พร้อมกับมองเวลา แล้วจึงตัดสินใจเดินเข้าไปแทรกเมื่อมีจังหวะ

“คุณหรือคะจะให้ตั้งโต๊ะเลยไหมคะ อาหารใกล้เสร็จแล้ว”

เขาหันไปถามปู “ปูหิวหรือยังครับ”

“จัดโต๊ะเถอะหนู จะได้รับทำความสะอาดและไปพักผ่อน”

“ค่ะคุณรีด” เธอยิ้มรับ เริ่มชอบชายชราขึ้นมาทันใด เพราะท่าทางใจดี ไม่เหมือนหลานชายที่ชอบบอกร่ำร้อง

เธอยกอาหารที่อุ่นเรียบร้อยแล้ว เริ่มตั้งแต่นั่งปิ้งกินเล่น ตามด้วยชุป จากนั้นจึงเสิร์ฟสลัด ส่วนลือบลสเตอร์ในจานเป็นรายการสุดท้าย

เธอวางชุปเสร็จก็กลับมายืนรอประจำที่เดิม รอเจ้านายเรียกใช้ หรือหากเห็นว่าชุปใกล้หมดก็จะได้ยกส้อมมาเสิร์ฟ...มันไม่ใช่งานยากสำหรับเธอ เพราะเคยเป็นพนักงานเสิร์ฟมานานตั้งแต่มัธยม แต่สำหรับงานแม่บ้าน...ต้องใส่ใจรายละเอียดมากขึ้น ซึ่งก็ไม่ได้ยากนัก แต่ทำให้ถูกต้องตามขั้นตอนก็เพียงพอ

จินห์จุกาลอมมองชายชรา...เธอคิดว่าคิธมีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงปูของเธอไม่น้อย ท่าทางในวัยหนุ่มคุณปูคงจะหล่อเหลาไม่แพ้หลานชาย หรืออาจจะหล่อกว่าด้วยซ้ำ แต่มองรักเดียวใจเดียว ไม่เคยแต่งงานใหม่หลังจากภรรยาหายสาบสูญไป...

หายสาบสูญ! คำนี้ตกค้างอยู่ในหัวของเธอมาตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา เธอไม่คิดว่าจะมีใครหายสาบสูญไปได้ง่ายๆ นอกเสียจากจะเป็นความต้องการของคนคนนั้น และยังน่าประหลาดใจอีกว่าทำไมเคนถึงไม่ยอมตามหาภรรยา หรือเป็นเพราะเธอมีชายคนใหม่จึงต้องการปิดบังความจริงจากคริส บุตรชายคนเดียวของเขากันแน่

ความสงสัยมากมายวนเวียนในหัวของเธอ คิธเคยเล่าให้ฟังสั้นๆ ว่าไม่มีใครรู้ว่ายาของเขาหายไปไหน รู้แต่ว่าปูเป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยว เลี้ยงลูกคน

เดียวตามลำพัง ก่อนจะซื้อหุ้นบริษัทเครือข่ายโทรทัศน์ที่เพิ่งเปิดตัวใหม่ของ แคนาดาเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน แล้วจึงกลายมาเป็นหนึ่งในทีมผู้บริหาร และ บัดนี้ครอบครัวก็ถือหุ้นใหญ่ที่สุดของสถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่เป็นอันดับสอง ของประเทศ แต่รายละเอียดเธอจะต้องหาวิธีสอบถามตนเอง ซึ่งมันเป็น เหตุผลและหน้าที่สำคัญที่ทำให้เธอได้มายืนอยู่ตรงนี้

อาหารต้อนรับแขกมือแรกผ่านไปอย่างเรียบร้อย เธอทำหน้าที่ได้ไม่มี ที่ติ ชายหนุ่มและแม่หนุ่มย้ายกลับไปนั่งที่ห้องรับแขก เธอเปิดไวน์ขวดใหม่ ไปบริการเรียบร้อยก่อนจะมาเก็บโต๊ะ เมื่อเจ้าของบ้านไม่ต้องการตัวเธออีก แล้วจึงขอตัวกลับห้องพักเพื่อจะได้ทำงานที่เริ่มต้นมาได้พักใหญ่ต่อ

เธอกำลังเรียบเรียงเรื่องราวของอเล็กซานดอฟและแคทลีนที่ได้ฟังมา จากคำบอกเล่าของเพื่อนสาวที่บัดนี้กำลังยุ่งกับการเตรียมงานแต่งงานกับ แพนหนุ่ม ด็อกเตอร์มีชา อีโกลอฟ ศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลในเมือง แบมพ์ หลานชายของอเล็กซานดอฟและแคทลีนที่ไม่เคยรู้เลยว่าปู่ของตน ยังมีชีวิตอยู่ จนกระทั่งปู่กับย่าได้มาเจอกันในอีกไม่กี่ชั่วโมงสุดท้ายของชีวิต

เรื่องราวของอเล็กซานดอฟและแคทลีนช่างน่าสนใจเหลือเกิน มันเป็น แรงบันดาลใจทำให้เธอตัดสินใจอยากถ่ายทอดสารคดีเรื่องราวชีวิตและ ความรักของทั้งสองเป็นวิทยานิพนธ์ของเธอ

หลังจากอาจารย์อ่านหัวข้อและเรื่องราวคร่าวๆ แล้วก็อนุญาตให้เธอ ดำเนินการได้ทันที แต่ระหว่างที่เธอกำลังรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียด หัวหน้าที่เธอก็มาเห็นโครงการและเอกสารบนโต๊ะจึงนำเรื่องเข้าเสนอที่ ประชุม คิธเรียกเธอเข้าไปพบเพื่อให้เธอสรุปโครงการสารคดีแบบย่อให้ ฟัง ก่อนจะลงเอยด้วยแผนงานความลับจากปู่เคน ที่เขาคิดว่าจะต้องมีเบื้อง ลึกเบื้องหลังที่ซับซ้อนไม่น้อยไปกว่าอเล็กซานดอฟ

เธอหยุดพิมพ์...นั่งเก้าอี้ พยายามคิดว่าคนรัสเซียนั้นมีชื่อซ้ำๆ กัน มากมาย แล้วสายลับของวลาดิเมียร์คนนั้นก็ชื่อคิธ...แต่ด้วยความที่ ประชากรรัสเซียมีจำนวนมาก ดังนั้นโอกาสที่จะเป็นคนเดียวกันน้อยยิ่งกว่า

ศูนย์จุดหนึ่งเปอร์เซ็นต์

แต่! เอ๊ะ เตี้ยวก่อน

เธอตกใจ...ถ้าเธอลองเกริ่นๆ เรื่องราวของอเล็กซานดอฟ อาจจะช่วยให้เธออยากที่จะพูดอะไรออกมาบ้างก็เป็นได้...

อืม...เข้าที่แฮะ พรุ่งนี้เธอจะลองหาวิธีทำให้เขาเห็นแฟ้มของสารนิพนธ์จากคริสต์เสียให้ได้

คิดแล้วเธอก็ลงมือพิมพ์จากเสียงของจรีวัทร์ที่อัดเก็บไว้ เปิดเป็นช่วงและหยุด จนกระทั่งเห็นนาฬิกาบอกเวลาเกือบสี่ทุ่มก็ปิดคอมพิวเตอร์ แล้วออกไปอาบน้ำเพื่อจะได้เตรียมตัวเข้านอน

ส่วนของแม่บ้านอยู่ด้านหลังห้องครัว ปกติไม่มีแม่บ้านพักที่นี่ มีแต่มาเข้าเย็นกลับ กระทั่งบ้านของเขาก็ใหญ่มากพอที่จะมีห้องสำหรับแม่บ้าน และมีห้องน้ำเล็กๆ อยู่ติดกันเพื่อจะได้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับส่วนเจ้าของบ้าน

เธอเพิ่งเดินออกจากห้องน้ำก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นชายที่ยืนพิงผนังฝั่งตรงข้าม พอหรีดจาและเห็นว่าเป็นใครก็รีบหุบปากได้ทัน

“คุณหรือคะ!”

“เรียกผมว่าคิธเถอะ พอเรียกคุณหรือคตอนที่ผมอยู่กับปู มันทำให้ผมงงทุกที”

“ตอนนี้คุณไม่ได้อยู่กับปูนี่คะ ในฐานะแม่บ้าน ฉันควรจะเรียกคุณแบบนั้นจึงจะถูก”

เขาโบกมือ ทำหน้าเมือหน่าย “เอาเถอะ อยากเรียกอะไรก็เรียก แต่ตอนนี้ผมขอเวลาสิบนาทีก่อนไปปรึกษาเรื่องงาน”

“ตอนสี่ทุ่มเนี่ยเธอจะ” เธอเลิกคิ้ว พอจะขยับแว่นก็เพิ่งรู้ว่าถอดไว้ที่ห้องพัก

“จะคิดโอทีหรือไง” เสียงของเขาก็บอกชัดว่าไม่พอใจ “ก็เอาสิ จดลงไปให้ละเอียด แล้วส่งให้ฝ่ายบัญชี”

“เฮ้ย...ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ ฉันแค่เห็นว่ามันตลกแล้วเท่านั้นเอง ว่าแต่คุณ

จะคุยกับฉันหน้าห้องน้ำแบบนี้นะหรือคะ”

เขาคงเพิ่งรู้ตัว หน้าจึงเงื่อนไป

“ผมจะไปรอในส่วน ไม่อยากให้งูไต่ขึ้น”

“ได้ค่ะ ฉันขอเอาของไปเก็บแล้วหยิบแว่นตาก่อนนะคะ” อย่างน้อยหากต้องคุยเรื่องงานก็อยากเห็นหน้าเจ้านายให้ชัดๆ

เขาพยักหน้ารับ แล้วเดินไปเปิดประตูด้านหลังออกไปรอในส่วนจิณห์จุฑาทิ้งริบเข้าห้อง หยิบแว่นตา ก็มองตัวเองในชุดนอนผ้าฝ้ายกางเกงและเสื้อแขนยาวลายการ์ตูนลีโล่แอนด์สตี้ชั๊ดโปรด...ชุดเรียบร้อยดี และเขาคงไม่มาสนใจเรื่องไร้สาระแค่นี้หรอก จึงไม่เอายากเลยเวลาเปลี่ยนด้วยเกรงเขาจะรอนาน คว่าแว่นตาได้ก็รีบตามออกไปทันที

คือยืนหันหลังให้เธอ มือไขว้ไว้ด้านหลัง ทั้งที่สวมชุดลาลองเลื้อยคอปโลโลกกางขาสั้น และล้อมรอบไปด้วยสวนดอกไม้ที่มีการตกแต่งอย่างดี แต่ท่าทางของเขาราวกับกำลังเจรจากรุณกิจพื้นล้านในห้องทำงาน

“ฉันพร้อมแล้วค่ะ” เธอรับรายงานตัว

เขาหมุนตัวกลับมา ใบหน้าเคร่งเครียดต่างจากที่คุยกับปูเป็นคนละคน “ปูไม่ต้องการให้คุณอยู่ แต่ผมยินดีกรานให้คุณคอยดูแล ดังนั้นถ้าปูพูดเรื่องนี้อีก ให้คุณยืนยันว่าคุณทำตามคำสั่งของผม”

“ได้ค่ะ”

“ดีมาก นั่นข้อแรก ส่วนข้อสอง หลังจากที่คุณพบกับปูแล้ว คุณคิดว่าจะวางแผนดีสนิทกับปูยังไง ในเมื่อมีเวลาแค่เดือนเดียว”

“ฉันเพิ่งเจอปูคุณวันนี้เอง” เธอตอบเสียงอ่อย “ขอเวลาสักสองวันนะคะ แล้วฉันจะให้คำตอบคุณได้”

“อย่างน้อยเมื่อคุณรับงานนี้แล้ว และเราก็ได้คุยกันระดับหนึ่ง คุณน่าจะมีแผนการรองรับเตรียมไว้ ไม่ใช่ต้องรอไปอีก แถมยังไม่รู้ตัวว่าจะทำยังไงต่อไป”

คนฟังลอบกลอกตา...ก่อนตัดสินใจบอก

“ฉันก็เตรียมไว้หลายวิธีแหละค่ะ เพียงแต่จะค่อยๆ เอาออกมาใช้”

“ฉันบอกวิธีแรกของคุณสิ”

“ค่ะ พลังนี้ฉันจะหาโอกาสเล่าเรื่องราวของอเล็กซานดราและแคทลินให้เขาฟัง บางทีอาจจะช่วยกระตุ้นความทรงจำของเขาได้”

“ก็เข้าที่ดี ถ้าไม่สำเร็จละ”

“ถ้าไม่สำเร็จ ฉันก็ตั้งใจจะขอความช่วยเหลือจากปู่ของคุณเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ฉันเตรียมหนังสือเกี่ยวกับสายลับในช่วงสงครามเย็นไว้หลายเรื่องเลยนะ จะเปิดให้ปู่ของคุณดูตอนกลางวันที่อยู่บ้าน อาจจะช่วยให้เขาอยากเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังบ้าง”

“ถ้า...”

“ถ้าไม่สำเร็จ ฉันก็เตรียมหนังสือเอาไว้ค่ะ บางทีเขาอาจจะชอบอ่านหนังสือแทน” เธอตอบทันที เพราะรู้ว่าเขาจะถามอะไร

“แผนอื่นล่ะ มีอีกไหม” เขาถามยิ้มๆ คราวนี้ดูท่าทางพอใจยิ่งขึ้น

“นอกจากอยู่บ้าน ฉันอาจจะพาคุณหรือจะไปเที่ยวรอบๆ เมือง หรืออาจจะพาไปเยี่ยมเพื่อนของฉันที่แบมพ์ เพื่อให้เขาได้ฟังเรื่องราวของคุณปู่กับคุณย่าของหมอมิชา และถ้าเขาอนุญาต ฉันอาจจะขอรูปภาพเก่าๆ ของคุณย่าให้คุณหรือคุณด้วย”

“ดีมาก มีแผนเตรียมรองรับไว้พร้อม ได้ยินแบบนี้ก็ค่อยสบายใจหน่อยว่าผมไว้ใจถูกคน”

เธอค่อนข้างปลื้มปริ่มเลือก “เมื่อฉันรับหน้าที่มาแล้ว ฉันก็ต้องทำให้ดีที่สุด แต่สุดท้ายขึ้นอยู่กับปู่ของคุณเองว่าจะยอมเล่าเรื่องของเขาให้ฉันฟังหรือไม่ เพราะถ้าเขาไม่ยินยอม ต่อให้มีแผนรองรับเป็นร้อยแผนก็คงไม่สำเร็จ”

“เอาเถอะนะ อย่างน้อยผมก็ได้พยายามแล้ว ถ้าท่านจะไม่บอก ก็ที่สุดแล้วแหละ”

“แล้วโครงการวิทยานิพนธ์ของฉันล่ะคะ” เธอถามเสียงอ่อยๆ เกรง

จะถูกพาไปพร้อมกับความเสียของเคน

ศิษย์ตามมองคนถามอย่างเหยียดๆ “ผมยังจะต้องบอกคุณอีกงั้นรี”

จิณห์จุฑาจุกราวกับถูกหมัดหนักชกเข้าที่ท้อง พร้อมกับใจที่หล่นดับ
ไปกองที่ตาตุ่ม “อะ...จัน...”

“หนึ่งเดือน” เขายกนิ้วชี้ขึ้น ยุติคำพูดทั้งหมดของเธอ “พยายามทำให้
ดีที่สุด ไม่เช่นนั้น...โครงการวิทยานิพนธ์ของคุณจะไม่ได้รับการสนับสนุน
จากผมอีก”

ดวงตาที่มองเธอแข็งกร้าว บอกว่าเธอไม่ได้ล้อเล่น เขาของเธอแทบ
ไม่มีแรงพุงตัว แต่ศิษย์ไม่สนใจ เพราะเขาเดินกลับเข้าบ้านหลังยื่นคำขาด
ทำให้จิณห์จุฑาต้องทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้เหล็กในส่วนน้อยหมดเรี่ยวแรง...ถ้าทำ
ไม่ได้ สิ่งที่ทำมาทั้งหมดเป็นอันจบสิ้น

“โอ้โห! พวกเขาพูดถึงคุณไม่ผิดสักคำว่าคุณมันไร้ความรู้สึก ไม่มี
หัวใจ” เธอเขินอายเคี้ยวฟันตามหลังประตูที่ปิดลง ก่อนจะยกมือกุมขมับ

“หนึ่งเดือน!” เธอถอนใจเอือมใหญ่ ลูกขึ้นอีตื้ออีกครั้ง “เอวอะ ไหนๆ
ก็ลุมมาถึงขนาดนี้แล้วจะถอยง่ายๆ ก็ไม่ใช่จันนี่สิ” ก่อนจะยกมือขึ้นไหวบน
ท้องฟ้า หมายถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนอย่างที่ไม่ชอบทำเวลาต้องการกำลังใจ
“สาธุ ขอให้คุณเคนยอมเล้าให้ฟังง่ายๆ เถิด...ลูกจะ...”

เธอพยายามคิดว่าปกติแม่จะพูดอะไรต่อ “แม่ถวายเป็นไรหว่า” เธอ
นึกไม่ออก ก่อนจัดใจ “เตี้ยวค่อยไลน์ไปถาม คินนี่ถอยทัพนอนก่อน คีก็
ข้างหน้ายังอีกยาวไกล”

เธอส่ายหน้าช้าๆ ขณะเดินกลับเข้าบ้าน

ทั้งศิษย์และจิณห์จุฑาไม่มีใครสังเกตเห็นว่าหน้าต่างของห้องนอนรับแขก
ชั้นล่างถูกเลื่อนเปิดออก พอประตูบ้านปิดลง หน้าต่างก็เลื่อนปิดอย่างช้าๆ

๒

“เธอเป็นยังไงบ้าง”

“หมอฟ้าเอากะสุนออกแล้วครับ แต่เธอเสียเลือดมากและถูกยิงหลายแห่ง คงต้องพักรักษาตัวหลายวัน”

“แล้วหัวหน้านักศึกษาล่ะ”

“เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งศพไปที่โรงพยาบาล และคงจะติดต่อให้ญาติมารับเร็วๆ นี้ครับ”

ปลายสายเงียบไป... คิริลคิดว่าหน้าที่ของตนคงจะจบสิ้นลงแล้วเมื่อหัวหน้ากลุ่มเสียชีวิตลง การลงมือในครั้งนี้ เห็นชัดว่าเป็นการข่มขู่ให้เหล่านักศึกษาหวาดกลัวและล้มเลิกแผนการปฏิวัติเสีย

คิริลทำได้แค่ช่วยแจ้งตำรวจ และพาหญิงสาวส่งโรงพยาบาลแล้วจากมาอย่างเงียบกริบ เพราะเขาเองก็ไม่ได้เข้าเมืองมาอย่างถูกต้องนัก พาสปอร์ตที่ใช้ก็เป็นเอกสารปลอม เขาจึงไม่สามารถเป็นพยานให้แก่ผู้ตายได้ ทำได้แค่ช่วยชีวิตเด็กสาวผู้ไม่รู้ชื่อไหนที่ไหนคนหนึ่งเท่านั้น เพราะวาลเลนตินเสียชีวิตตั้งแต่วันที่เขายังไม่ถึงเลย

“ผมจะถอนตัววันพรุ่งนี้ ผมทำลายหลักฐานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว”

“คุณยังกลับไม่ได้ มีคำสั่งด่วนให้คุณดูแลความปลอดภัยของผู้หญิงคนนั้นจนกว่าจะมีคำสั่งเพิ่มเติม”

คริสคิดว่าตนหูฟาด เพราะเสียงในกระบอกโทรศัพท์ก็ขาดๆ หายๆ เป็นช่วง “เธอก็ปลอดภัยดีแล้วนี่ครับ อีกอย่าง เธอก็ไม่ได้เป็นนักศึกษาในกลุ่มที่ผมต้องตามสืบด้วย”

“เธอกำความลับของพี่ชาย เธอจะต้องถูกตามล่าเพื่อล้างเอาความลับ ดังนั้นเราจะให้เธอถูกจับตัวไปไม่ได้”

คริสลงไปหมดแล้ว คำถามมากมายตีกันในหัว... เจ้าหน้าที่ของเขาต้องการให้มาคอยดูความเคลื่อนไหวของขบวนการกับพวก เพื่อป้องกันการลุกฮือของนักศึกษาในประเทศโคลอสนา เมื่อหัวหน้ากลุ่มตาย...แน่นอนว่าการลุกขึ้นต่อต้านย่อมเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น

“นี่เป็นคำสั่ง!”

ไม่บ่อยนักที่พลตรีเยคอฟ เจ้าหน้าที่ของเขาจะใช้น้ำเสียงดุดันเช่นนี้สำหรับเขา หน้าที่คือต้องทำตามคำสั่ง

“ครับ ผมจะรีบพาเธอออกจากโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด แต่ท่านต้องการให้ผมพาเธอไปหลบซ่อนตัวที่ไหน”

“ผมจะจัดการพาสปอร์ตของคุณกับเธอให้เรียบร้อย พรุ่งนี้ให้คุณไปรับพาสปอร์ตใหม่ที่เดิมพร้อมยาของเธอและเงินสดก้อนหนึ่ง มากพอที่จะหลบซ่อนตัวได้สัปดาห์เดือน”

“พาสปอร์ต?”

“ใช่ ผมจะประสานงานกับประเทศแคนาดา ให้คุณกับเธอหลบไปซ่อนที่นั่น พวกที่ตามล่าจะไม่มีวันรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน หันที่ที่เธอเดินทางไหวก็ข้ามไปแคนาดาทันที และรอจนกว่าจะได้รับคำสั่งเพิ่มเติมจากผม”

“นานเท่าไรครับ?”

“แล้วผมจะบอกไปอีกครั้ง ตอนนี้คุณมีหน้าที่ดูแลเธอให้ปลอดภัย

เท่านั้น”

“ครับ” เขาลอบถอนใจเบาๆ

“จำไว้ ความปลอดภัยของเธอสำคัญที่สุดสำหรับพวกเรา อย่าให้ใครพบเธอได้ ขอให้คุณโชคดี”

ศิริลวงโทรศัพท์ไปนานหลายวินาทีแล้ว สิ่งหนึ่งที่เขารู้คือผู้หญิงคนนั้นคือบุคคลสำคัญที่เขามีหน้าที่ต้องรับผิดชอบชีวิตของเธอนับตั้งแต่วันที่นั้นจนกว่าจะได้รับคำสั่งใหม่จากเจ้านาย

เขาลุกขึ้นเก็บข้าวของลงกระเป๋าทิ้งทาง พาสปอร์ตหลายเล่มและเงินหลายสกุลถูกโยนลงในกระเป๋าร่วมกับเสื้อผ้า

แคนาดา...ประเทศที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้ไปเหยียบเพราะแทบไม่เคยเกี่ยวข้องกับสงครามเย็นหรือการแพร่กระจายของระบบคอมมิวนิสต์ของรัสเซียที่กำลังลุกลามไปทั่วยุโรป แต่เขาก็รู้ว่ามีสายลับของรัสเซียมากมายที่กระจายอยู่ทั่วประเทศแคนาดา เพราะเป็นประเทศที่ใกล้ชิดอเมริกาและเป็นพันธมิตรที่ดีของอังกฤษและฝรั่งเศส และยังไม่คิดว่าแคนาดาจะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือการหลบหนีของนักศึกษาไร้ชื่อเช่นนี้...แต่นั้นไม่ใช่หน้าที่ของเขาที่จะมาวิเคราะห์ มันเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ระดับสูง เมื่อเขาทำงานให้แก่หน่วยความมั่นคงของโคเวสน่า เขาก็จะต้องทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด

ชายร่างสูงเดินออกจากบ้านหลังตรวจดูเรียบร้อยว่าไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้ รวมทั้งรอยนิ้วมือตามลูกบิดและข้าวของเครื่องใช้ในบ้าน เขาก้าวขึ้นรถและตรงไปที่โรงพยาบาลที่เสียบบางลงในเวลากลางคืน ชุดบุรุษพยาบาลถูกหยิบออกมาจากห้องพักเจ้าหน้าที่ และเข็นรถเปลเดินไปตามทางมุ่งหน้าไปยังห้องพักของหญิงสาวผู้นั้นที่ยังนอนหมดสติเพราะฤทธิ์ยา

การฝ่าตัดปลอดภัยก็จริง แต่เธอยังต้องรักษาตัวต่อเนื่อง หวังว่ายาคอฟจะไม่ลื้ม พรุ่งนี้คงจะมียาของเธอติดมาพร้อมกับพาสปอร์ต

ไม่รอช้า เขารีบอุ้มร่างไร้สติของคนเจ็บขึ้นรถเปลนอน ตามด้วยถุงน้ำเกลือและถุงเลือดมาแขวนที่เสาเหล็กของรถเข็นเปล ก่อนเปิดประตูห้อง

ก็ชะโงกออกไปมองที่ทางเดิน

ทว่าเขายังไม่ทันจะได้เห็นรถออกไป ก็เห็นชายสองคนซึ่งสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำยืนอยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์พยาบาลประจำออร์ต ท่าทางของทั้งสองดูไม่น่าจะเป็นผู้มาเยี่ยมไข้ และพยาบาลก็ชี้มาทางห้องของเด็กสาว

สมองเขาทำงานเร็วจี๋ ก่อนตัดสินใจเลื่อนล้อพลาสติกที่ควบคุมปริมาณการไหลของเลือดและน้ำเกลือให้หยุดสนิท แล้วดึงเข็มจากหลังมือของคนเจ็บซ้อนที่ใต้รถเข็น จากนั้นก็ดึงผ้าขาวขึ้นมาคลุมใบหน้าของเธอมิดชิด และเห็นรถออกจากห้องไป พร้อมๆ กับมือที่ไวเท่าความคิด รีบดึงป้ายชื่อของเธอออกจากผนังข้างห้องเมื่อเดินผ่าน

เขาเดินไปอย่างไม่รีบร้อน สบตาชายทั้งสองพร้อมส่งยิ้มอย่างเป็นมิตร แล้วจะเดินสวนทางไป

“เดี๋ยว”

คิริลหยุดชะงัก...มองคนเรียก “อะไรหรือ”

“คนไข้ชื่ออะไร”

“แมรีแอนด์ครีช” เขาตอบ มือที่จับรถเข็นค่อยๆ เลื่อนเข้าไปใต้ผ้า และแตะด้ามปืนเมื่อชายคนหนึ่งทำท่าจะเปิดผ้า

“หยุดนะ!” เสียงเรียกจากออร์ตพยาบาลทำให้ชายทั้งสองชะงักไป

“นั่นไม่ใช่ญาติของคุณ และคนป่วยเป็นโรคจิตต่อร้ายแรง ห้ามแตะต้องเด็ดขาด”

มือของชายที่กำลังจะเปิดผ้าหยุดชะงัก

“ญาติของคุณอยู่สองห้องถัดไปโน่นค่ะ”

ชายทั้งสองสบตากัน ก่อนจะพยักหน้ารับช้าๆ ตายังมองหังพยาบาลและนursesพยาบาลเขม็ง ก่อนที่ฝ่ายแรกจะบอกคิริล

“รีบขึ้นลงไปเร็วเข้า อย่าให้ใครแตะต้องศพละ เข้าใจไหม”

“ครับ” คิริลตอบงๆ แล้วออกเดินอีกครั้งเคียงคู่ไปกับพยาบาล

เมื่อชายสองคนเดินห่างออกไป พยาบาลก็กระซิบ

“ยาของเธออยู่ในกระเป๋ ฉันจะวางไว้ที่ใต้รถเข็น รีบพาเธอหนีไปให้เร็วที่สุด ฉันจะถ่วงเวลาที่นี่ไว้เอง”

เขาพยักหน้ารับ พอผ่านหน้าเคาน์เตอร์ พยาบาลสาวใหญ่ก็วางท่อผ้าไว้บนชั้นใต้แปล เขารีบเห็นแปลลงลิฟต์ไปยังด้านหลังที่เขาจอดรถไว้ รีบเปิดท่อผ้าก็พบกระเป๋ายาสีดำจึงรีบสะพายกับตัว ท่อร่างไร้สติด้วยผ้าขาวแล้ว อุ้มผ่านประตูด้านหลังที่เป็นคลังเก็บของไปที่รถ และขับรถออกไปจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

พอผ่านพ้นมาได้เขาก็เป่าปากด้วยความโล่งใจที่ไม่ต้องปะทะกับชายสองคนกลางโรงพยาบาล ซึ่งเขาไม่คิดว่าจะลงเอยด้วยชัยชนะอย่างง่ายดาย พยาบาลสาวใหญ่ผู้นั้นคงจะเป็นหนึ่งในสายลับของยาคอฟ อาจจะ เป็นพยาบาลจริงหรือปลอมตัวมาเขาไม่มีความรู้ รู้แต่ว่าเธอช่วยให้เขาผ่านพ้นวิกฤติมาได้โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อและทำหน้าที่ของเขาต่อไป จากนั้นต้องเป็นหน้าที่ของเขาแล้วที่จะดูแลความปลอดภัยให้เธอ จนกว่าจะได้รับคำสั่งจากหัวหน้าของเขาต่อไป

ประตูบ้านเข้าหลังเล็กทางตอนเหนือของรัฐแมสซาชูเซตส์เปิดออกท่ามกลางพายุหิมะที่ตกมาต่อเนื่องตลอดทั้งวัน เงาร่างสูงเดินเข้าไปในบ้านเพื่อเปิดไฟให้ความสว่างและสำรวจความปลอดภัยโดยรอบ ก่อนจะเดินกลับไปที่รถเพื่ออุ้มร่างไร้สติของหญิงสาวเข้าไปในห้องนอนเดี่ยวของบ้าน... เขาดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงหน้าอก และรีบจุดเตาผิงในห้องรับแขกเพื่อให้ ความอบอุ่น แสงไฟลูกไฟลงในเตา ก่อนจะตรวจสอบอาการของหญิงสาวด้วยความไม่สบายใจ

เห็นชัดว่ามีคนต้องการตัวเธอ แต่เขาโชคดีกว่าที่คิดว่าตัวเธอมาได้ อย่างฉิวเฉียด

คริสโตเฟอร์มือน้ำหนัก...ยังไม่มีไข้ และเธอยังนอนนิ่งเพราะฤทธิ์ยา เขาจึงเดินไปสำรวจรอบบ้าน ตรวจสอบว่าลงกลอนประตูแน่นหนาแล้วจึงดับ

ไฟ อาศัยแสงจากเตาผิงที่ยังคงให้ความสว่าง ก่อนจะกลับมานั่งที่เก้าอี้ข้างเตียงพร้อมกับเสาน้ำสำหรับแขวนเสื้อโค้ทที่หยิบมาจากหน้าประตู เอามาใช้เป็นเสาน้ำแขวนถุงเท้าเกลือและถุงเลือดจำเป็นให้คนเจ็บ

ยาของหญิงสาวอยู่ในกระเป๋ เห็นชัดว่ามีการเตรียมพร้อมเป็นอย่างดี เขาหยิบถุงเลือดจากกล่องรักษาอุณหภูมิ และเปิดไฟหัวเตียงเพื่อจะได้มองเห็นเส้นเลือดของเธอดีชัด ก่อนจะเจาะที่หลังมือเพื่อเติมเลือด ตามด้วยเข็มน้ำเกลือ เขาไม่ค่อยได้ทำบ่อยนัก เคยเรียนทฤษฎีและได้ปฏิบัติเล็กน้อยแต่ยังจำวิธีได้ดี โชคดีที่คนไข้ของเขาไม่รู้สึกรู้สัว ไม่อย่างนั้นคงบ่นอุบว่าเขามือหนัก อย่างน้อยเขาก็หาเส้นเลือดเจอและทำได้สำเร็จในเวลาไม่นาน

จากนั้นเขาก็เริ่มสำรวจบาดแผล หวังว่าการเดินทางที่ไม่ได้พักทุกหล่นักจะไม่ทำให้แผลกระทบกระเทือน เพราะความตายของเธอเป็นสิ่งที่สุดท้ายในโลกที่เขาต้องการ

เลือดของโรงพยาบาลถูกเปิดออก เขายกบอกตนเองว่าไม่สนใจมองทรวงอกเครื่องครัดและงดงาม แต่มีองบาดแผลที่ปิดด้วยผ้าก๊อซแน่นหนาสองแห่งและบนแขน เมื่อไม่เห็นเลือดซึมออกมา ก็แสดงว่าแผลเย็บยังปิดสนิทดี เขาปิดเลือดของเธอกลับคืนที่เดิมและดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงคอ ก่อนจะถอดกางเกงและเสื้ออ้อมไปนอนอีกฝั่งของเตียง โดยไม่ลืมวางปืนไว้ได้หมอน แล้วหลับไปอย่างรวดเร็ว

เสียงขยับตัวเบาๆ ทำให้คริสลิมตาขึ้นทันที มือจับที่ด้ามปืน พอรู้ว่าตนอยู่ที่ไหนก็เสียหัวฟง จึงรู้ว่าเสียงนั้นมาจากข้างตัวนั่นเอง เขาเอื้อมมือเปิดไฟหัวเตียง พอหันกลับมา ก็จ้องเข้าไปในดวงตาสีฟ้าเข้มที่ค่อยๆ จำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

ดวงตานั้นเบิกกว้าง และถดตัวหนีพร้อมกับนิ้วหน้าเมื่อความเจ็บแล่นปราดไปทั่วทุกอณูของร่างกาย

“ไม่ต้องตกใจ ผมเป็นคนช่วยคุณเอง” เขายกปากที่ที่เห็นความหวาด

กลัวยืนโบหน้าของเธอ “คุณจะไม่อดภัยเมื่ออยู่กับผม”

เธอดูคล้ายความกลัวลงไปเล็กน้อย และเหลียวมองรอบกาย

“ที่นี่...ที่ไหน” เสียงของเธอแหบห้าว เหมือนขาดน้ำ เขาจึงก้าวลงจากเตียง แล้วหยิบแก้วน้ำมาจ่อที่ปากพร้อมประคองที่คอช่วยให้ดื่มน้ำสะดวก

“ดื่มน้ำซะนิดนะ คุณเพิ่งผ่าตัดเอาหัวกระดูกออกจากตัวตั้งสามนัด ห้ามขยับตัวมาก แผลจะได้หายเร็วๆ”

หญิงสาวจิบไปสองสามจิบ ก่อนจะพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าพอแล้ว เขาวางศีรษะของเธอลงบนหมอน และดึงเก้าอี้มานั่งข้างเธอ คราวนี้ดวงตาสีฟ้ากวาดมองเขาตั้งแต่ศีรษะจดเท้า ก่อนจะรีบเบือนหน้าไปอีกทาง คิริลขมวดคิ้ว ก้มมองตัวเอง เห็นสวมเสื้อกล้ามและกางเกงบ็อกเซอร์สีขาวจึงยิ้มช้าๆ และลุกขึ้นไปหยิบกางเกงแบบลองจอร์นมาสวมเพื่อให้ดูเรียบร้อยขึ้น

“หิวน้ำได้แล้วละ น้ันชุดนอนของผม คุณคงไม่คิดว่าผมจะแต่งตัวเต็มยศนอนหรอกนะ”

เธอค่อยๆ หันมาอย่างไม่มั่นใจ พอเห็นเขาสวมกางเกงยาวก็ดูจะโล่งใจขึ้น

“ที่นี่ที่ไหนคะ”

“เมืองทางเหนือของบอสตัน ใกล้รัฐนิวแฮมเชียร์”

“ระ...เรามาที่นี่ได้อย่างไร แล้ว...พี่ชายของฉันล่ะคะ เจ้าเป็นยังไงบ้าง เขา...เขา...รอดตายไหมคะ”

ดวงตาสีฟ้ามีน้ำเอ่อขึ้นขึ้นมาทันที ถ้ามองด้วยความหวัง แต่เขาก็สิ้นศรัทธาช้าๆ ดับความหวังของเธอ

“เขาเสียชีวิตในรถ...ผมช่วยเขาไม่ได้ แต่ผมพาคุณไปส่งโรงพยาบาล แล้วหมอก็ผ่าตัดเอาหัวกระดูกออกจากตัวคุณอย่างที่คุณนั้นแหละ”

น้ำตาของเธอไหลริน...แม้จะรู้แก้ไขอยู่แล้ว ก็ยังอดเสียใจไม่ได้

เขาหยิบผ้าสะอาดบนหัวเตียงซับน้ำตาให้เธอแผ่วเบา “อย่าร้องให้อีกเลยนะ คุณเองก็ถูกพวกนั้นตามล่าตัวไม่ต่างไปจากพี่ชายของคุณหรอก”

ดวงตาสีฟ้าสวยเบิกกว้างอีกครั้ง “คุณรู้ได้ยังไง”

“ก็เพราะตอนที่ผมพาคุณออกจากโรงพยาบาล มีผู้ชายสองคนกำลังเข้าไปหาคุณ ผมคิดว่าสองคนนั้นคือคนที่ยิงพี่ชายคุณกับคุณ”

เธอลิ้นน้ำลายลงคอ ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วขาวเผือดลงไปอีก “แล้วพวกเขาจะตามเรามาได้ไหมคะ”

“ผมไม่แน่ใจ แต่คิดว่าเราน่าจะปลอดภัยอีกสักพัก เพราะหิมะที่ตกหนักช่วยกลบร่องรอยของเราได้ดี”

“พวกเขาเป็นใคร ทำไมต้องทำแบบนี้”

คริสลักไชล “ผมไม่รู้หรอก แต่ที่ผมอยากรู้มากกว่าคือพวกคุณเป็นใคร ทำไมพวกเขาถึงต้องการชีวิตพวกคุณ”

เธอยิ่งไปทันที หลบตาลง “ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาต้องการชีวิตฉันทำไม”

“เพราะคุณกุมความลับของพี่ชายคุณอยู่นะสิ พวกเขาต้องการความลับจากคุณ”

“ฉันไม่มีความลับใดๆ ทั้งสิ้น” เธอลิ้นหน้ารัว

“แต่ผมคิดว่าคนพวกนั้นคงไม่คิดเช่นเดียวกับคุณ เอาเถอะ ตอนนี้คุณยังเจ็บหนัก เขาเป็นว่ารอให้คุณอาการดีขึ้นกว่านี้ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจว่าจะเล่าความลับให้แก่หน่วยงานที่ช่วยชีวิตคุณทราบหรือไม่ เพื่อความปลอดภัยของคุณเอง”

“ใคร”

“เอาไว้ให้คุณอาการดีขึ้นอีกนิด แล้วผมจะบอก”

“แล้ว...คุณเป็นใคร”

“ผมชื่อคริส ทำงานให้แก่คนที่ช่วยคุณนั้นแหละ แล้วคุณล่ะชื่ออะไร”

“เค้าบอกคุณใหม่ล่ะคะว่าฉันชื่ออะไร” เธอย้อน

คริสยิ้ม...เธอกับเขากำลังหยั่งเชิงกันและกัน และเธอก็มีไหวพริบรวดเร็วไม่น้อย

“เขาไม่ได้ให้ข้อมูลของคุณ และผมรู้ว่าคุณสำคัญมาก ซึ่งผมไม่รู้ว่

เพราะอะไร แต่สักวันหนึ่งผมจะต้องรู้ให้ได้”

อีกครั้งที่เธอหลุบตาลง เพียงนิดเดียวก็มองเขาอีกครั้ง

“ฉันชื่อริญา เป็นแค่นักศึกษาคนหนึ่งจากเมืองออสติน รัฐเท็กซัส ฉัน
ไม่มีความสำคัญอะไร”

“คุณเก็บไปหลอกคนอื่นเถอะ ผมทำงานนี้มานานมากจนแยกออกว่า
สิ่งไหนหลอกลวง สิ่งไหนคือความจริง”

“ฉัน...”

คิริลยกมือห้าม ก่อนจะเบยหน้าขึ้นมองถุงเลือดที่กำลังจะหมด “ผม
จะเปลี่ยนถุงเลือดให้คุณ และต้องให้ยาแก้ปวดตามเวลา ไม่อย่างนั้นคุณจะ
ปวดแผลมาก”

เธอจึงงีบไป และมองตามชายร่างสูงที่เดินไปยังตู้ปลายเตียง เขา
เปิดกล่องกุ๊กกัก ก่อนจะกลับมาพ้อนถุงเลือด และเปลี่ยนถุงใหม่อย่าง
คล่องแคล่ว ตามด้วยให้ยาแก้ปวดโดยดื้อเข้ากับสายน้ำเกลือ

“คุณเป็นหมอหรือคะ ถึงได้มีทุกอย่างพร้อม”

“เปล่าหรอก... แต่งานที่ผมต้องทำสิ่งพวกนี้ได้เมื่อยามจำเป็น และ
ที่ผมบอกว่าคุณเป็นคนสำคัญก็เพราะกล่องยานั้นพยาบาลบนบอร์ดเป็นคน
ให้ผมมาพร้อมกับยาแก้แอสบ และยังช่วยถ่วงเวลาผู้ชายสองคนที่ตามล่า
ตัวคุณด้วย หากคุณไม่สำคัญ ข้าวของทุกอย่างคงไม่พร้อมพริกแบบนี้” เขา
บอกโดยไม่มองหน้าเธอ แต่ง่วนกับการจัดสายน้ำเกลือและเลือดให้
เรียบร้อย กระนั้นเขาก็ยังเห็นเธอหลบกลิ่นน้ำลาย จึงพูดขึ้นอีก

“พรุ่งนี้ผมจะกลับเข้าเมือง ไปรับเอกสารที่จะพาพวกเราข้ามไป
แคนาดา”

“แคนาดา? ทำไมเราต้องไปที่นั่นด้วย”

“ก็เพราะว่าพวกเขาจะให้ที่ซ่อนตัวแก่คุณ จนกว่าคุณจะปลอดภัยจาก
กลุ่มที่ตามล่าตัวคุณ”

“นานเท่าไรคะ”

“จนกว่าผมจะได้รับคำสั่งเปลี่ยนแปลง”

“แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้สิ ผมยังไม่ทันคิด เพราะผมเพิ่งได้รับคำสั่งเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง” เขายกไหล่อีกครั้ง “ตอนแรกผมคิดว่าแค่พาตัวคุณไปถึงมือหมอก็จบหน้าที่ แต่การนี้กลับกลายเป็นว่าผมต้องดูแลความปลอดภัยให้คุณต่อ”

“คุณติดตามฉันทำไม ฉันไม่เคยทำอะไรผิด”

“คุณเดาผิดแล้ว ผมติดตามพี่ชายคุณต่างหากล่ะ ผมไม่เคยเห็นคุณ จนกระทั่งหัวข้อที่มาประชุมพร้อมพี่ชายของคุณ”

“คุณรู้?”

“เรื่องอะไร เรื่องที่พี่ชายของคุณเป็นหัวหน้ากลุ่มนักศึกษที่ต้องการล้มล้างรัฐบาลคอมมิวนิสต์ของโคเวาสน่าล่ะหรือ”

“ค่ะ...” เธอกระซิบตอบแผ่วเบาแต่ก็ยอมรับไปในที่ คงรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปิดบังอีก

“ก็รู้ เพราะมันคืองานของผม”

“แล้วคุณจะรู้ไปทำไม ถ้าคุณไม่ใช่พวกที่ต้องการชีวิตของเขา”

“หน่วยงานสืบราชการลับของโคเวาสน่าสงสัยพฤติกรรมของพี่ชายคุณ ต้องการสืบให้รู้ว่าเขาจะทำอะไร และป้องกันไม่ให้เกิดความวุ่นวายในประเทศ เขาคงไม่คิดจะฆ่าพี่ชายคุณหรอก” เขาตอบ แม้ในใจเริ่มสงสัยเช่นกัน แต่ก็มั่นใจว่าพลตรียาคอฟไม่คิดจะฆ่าเลนินอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นคงจะมีคำสั่งมานานแล้ว

“คุณมาจากโคเวาสน่าหรือคะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” เขาตอบและนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงอีกครั้ง

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าผมเป็นลูกครึ่งโคเวาสน่า-รัสเซีย แต่ไปเติบโตที่รัสเซียและทำงานกับเคจีบีอยู่หลายปี จนกระทั่งหนีเข้ามาอยู่ที่โคเวาสน่าด้วยความช่วยเหลือของหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ จากนั้นผมก็ทำงานให้แก่

“โควสน่ามาตลอดหลายปีที่ผ่านมา”

“พวกเขาต้องการฆ่าพี่ชายของฉัน เพราะไม่อยากให้พี่ชายของฉัน
กลับไปปลุกระดมมวลชน” เธอบอก

“คุณพูดถูก มีคนต้องการชีวิตพี่ชายของคุณ แต่ไม่ใช่หน่วยงานที่ผม
ทำงานให้ ไม่อย่างนั้นเราคงไม่ได้มาอยู่ที่นี่และหลบหนีคนตามล่าตัวคุณแบบ
นี้”

“แล้วใครกันล่ะที่ต้องการฆ่าพวกเรา”

“สักวันเราคงจะรู้” เขาบอกยิ้มๆ พอเห็นเธอตาปริบด้วยฤทธิ์ยา จึง
บอก “แต่ตอนนี้ต้องให้คุณอยากรู้แค่ไหน ผมก็ให้คำตอบคุณไม่ได้ คุณทำได้
อย่างเดียวคือพักผ่อนให้มากๆ พอบาดแผลหายดีแล้ว เราจะข้ามไป
แคนาดาด้วยกัน!”

๓

เช้าของฤดูร้อนอันสดใสช่วยทำให้จิตใจของจิณห์จุฑาสดชื่นขึ้นมา นิดหน่อย แต่พอนึกถึงการกิจที่รอคอยเบื้องหน้า ความสดชื่นก็เลือนหายไปกลายเป็นความหนักใจเข้ามาแทนที่

เธอตื่นนอนตามหน้าที่ เตรียมอาหารเช้าตามรายการที่ศิรธะบอกว่า ปู่ของเขาควบคุมน้ำตาลและแป้ง อาหารเช้าจึงมีไข่ต้มสองฟองกับแฮมแบบไขมันน้อย เติบ มะเขือเทศ ผลไม้อีกหนึ่งถ้วย ขนมปังหนึ่งแผ่นไม่ทาเนยและแยม พร้อมกาแฟดำ ส่วนของหลานเล่นจตุสดิ์ใหญ่ ทั้งไข่ดาวสองฟอง เบคอน แฮมและขนมปัง ทำทางคงจะใช้พลังงานในการดำคนเยอะ จึงต้องกินปริมาณมากมายขนาดนี้

กินอาหารเช้าเสร็จเธอก็รู้ว่าปู่ เธอจึงหยิบกระเป๋าทำงานเดินไปส่งศิรธะ ที่รถ เขากำชับอีกครั้งเรื่องงาน ก่อนจะขับรถพอร์ช ๙๑๑ ออกจากบ้าน

ในโรงรถของเขามีรถอยู่สามคัน เขาขับรถสปอร์ตออกไป เหลือรถขับเคลื่อนสี่ล้อยี่ห้อเดียวกัน ถัดไปเป็นรถสี่ประตูโอ้อ่าสำหรับออกงานไป จอดเทียบพรมแดง เรียกว่ามีครบชนิดที่ต้องใช้งานทุกเทศกาลและโอกาส

เธอเดินกลับเข้ามาในบ้าน เริ่มจั้นล้างจานและเก็บโต๊ะ ส่วนแขกก็เดินไปนั่งดูข่าวต่อที่ห้องรับแขก พอล้างจานเสร็จ เธอก็เดินมาถาม

“วันนี้คุณหรือคมีโปรแกรมอะไรบ้างคะ หนูจะได้เตรียมอาหารให้ถูก”

เคนละสายตาจากหน้าจอโทรทัศน์ขนาดเจ็ดสิบห้านิ้ว มองคนถาม

“ไม่รู้สิ ยังไม่ได้คิดเลย” เขาตอบ ใบหน้าดูยิ้มแย้มแจ่มใส ท่าทางน่าคบยิ่งกว่าหลาน

“ปกติคุณหรือคมีตารางยังงัยบ้างคะเมื่ออยู่แวนคูเวอร์”

“กินข้าวเช้าแล้วฉันก็มักจะไปเดินเล่นถ้าฝนไม่ตก แล้วก็กลับมากินข้าวกลางวัน หรือถ้าวันไหนมีนัดก็ไปกินข้าวกับเพื่อนกลุ่มเดียวกัน”

“ถ้าวันคุณหรือคจะไปเดินเล่นไหมคะ”

“ก็ดีเหมือนกัน เดี่ยวขอดูข่าวให้จบ แล้วฉันจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“ได้ค่ะ งั้นหนูจะไปเตรียมตัวก่อนนะคะ”

เขาพยักหน้าอนุญาต เธอจึงรีบกลับมาเปลี่ยนชุดแม่บ้านเป็นชุดลำลอง กางเกงผ้ายืดรัดรูปและเสื้อยืดเหมาะสำหรับออกกำลังกายและรองเท้าผ้าใบ เธอนั่งคอยไม่นาน ชายชราก็ออกจากห้องในชุดออกกำลังกายเช่นกัน แล้วทั้งสองก็ออกจากบ้าน เดินไปตามถนน

“ตรงโน้นมีส่วนสาธารณะค่ะ เป็นสวนขนาดใหญ่ สามารถเดินหรือวิ่งออกกำลังกายได้”

“ก็ดี ลองดูซิว่าจะเดินได้สักกี่รอบ”

เธอนึกชมชายชรามีสุขภาพแข็งแรงดีเยี่ยม ด้วยวัยเจ็ดสิบเก้าแต่ยังดูราวกับต้นเจ็ดสิบ ดูคล่องแคล่วกระฉับกระเฉง... เธอเห็นคนแค่นาตาส่วนใหญ่ก็อายุยืนและสุขภาพดีมากมา ย คงเป็นเพราะอากาศและอาหารการกินที่ดี บวกเข้ากับการดูแลสุขภาพตนเองดีเยี่ยม ถึงทำให้มีอายุยืนและแข็งแรง เคนก็คงเหมือนกัน แม้จะล่วงเข้าแปดสิบแล้ว แต่ยังเดินโดยไม่ต้องมีไม้เท้า แถมยังเดินตัวตรงได้อีก ช่างน่าทึ่งจริงๆ

ทั้งสองเดินเคียงข้างกันไปถึงสวนสาธารณะ ที่รัฐบาลท้องถิ่นมักจะ

สร้างไว้ทุกชุมชนสำหรับพักผ่อนหย่อนใจ หรือเป็นสนามกีฬา จำพวกสนามเทนนิส ฟุตบอล หรือสนามเด็กเล่นสำหรับเด็กเล็ก ชุมชนใหญ่หน้อยก็จะมีสนามหลายอย่าง เช่นเดียวกับที่นี่ซึ่งถือเป็นถิ่นคนรวย ก็จะมีขนาดใหญ่หน่อย

ด้วยความที่เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน จินต์จุฑาจึงไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นชวนคุยยังไง ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง แม้จะเดินที่สวนสาธารณะไปแล้วพักใหญ่ เธอก็ยังคิดหาคำพูดไม่ออก จนกระทั่ง

“หนูเป็นแม่บ้านมานานหรือยัง”

สองวันค่ะ...เธอตอบในใจ แต่สิ่งที่บอกไปคือ “หนูทำงานพิเศษระหว่างเรียนมาได้พักหนึ่งแล้วค่ะ”

“อ้อ หนูเรียนอะไรี”

“ปริญญาโท Communication and Media ค่ะ”

“ต้องเรียนอีกหลายปีไหม”

“ใกล้จบแล้วค่ะ เหลือแต่วิทยานิพนธ์”

“ดี...แล้วทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องอะไรละ”

“หนูกำลังเขียนบทละครอยู่ค่ะ เคยนำเสนอคุณหรือค...เอ่อ...คุณคิชนะค่ะ เขาสนใจ อยากให้เขียนจบแล้วนำเสนอเขาอีกครั้ง”

“ทำไมทำงานแม่บ้านให้เขา ก็เพราะว่าอยากให้เขาช่วยหรือไง”

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น” เธอโบกไม้โบกมือ ทั้งที่ความจริงที่เคนพูดก็มีส่วนถูกต้องอยู่มาก “หนูทำงานพิเศษอยู่แล้ว และเรียนไปด้วย บังเอิญเท่านั้นแหละค่ะที่คุณคิชน่าสนใจแม่บ้านที่บริษัทพอดี”

“เรียกฉันว่าเคนเถอะนะ อย่าพิธีรีตองมากนักเลย เรียกคุณหรือค คนปู่หรือคนหลานก็ไม่ว่า ถ้าลูกชายฉันอยู่ที่นั่นอีกคน คงจะปวดหัวหนักกว่าเดิม”

“ค่ะคุณเคน” เธอยิ้มเหี้ยๆ เขาพูดก็มีส่วนถูกเหมือนกัน

เขายิ้มพอใจ หันไปมองทางและเดินก้าวที่สม่ำเสมอ ก่อนถามขึ้นอีก “บทที่ว่านั้นเกี่ยวกับอะไรี”

สบช่อง เธอก็รีบบอก

“เกี่ยวกับความรักและสงครามนะคะ พอดีหนูมีเพื่อนเป็นพยาบาล ดูแลผู้สูงวัย เธอเล่าให้ฟังว่าได้ดูแลหญิงชราที่อพยพมาจากรัสเซียช่วงสงครามเย็นและมีประวัติที่น่าทึ่งมาก จึงเป็นแรงบันดาลใจให้หนูอยากทำภาพยนตร์สารคดี ตอนนี้นำกำลังเรียบเรียงข้อมูลอยู่ค่ะ”

“นั่นรี น่าสนใจนะ” เคนพึมพำ สายตายังมองตรงไปข้างหน้า ทำยังก้าวต่อไปแต่ก็ไม่มีท่าทีจะสะดุดหรือสนใจสิ่งที่เธอบอกจริงจัง

“เธอชื่อแคทลีนค่ะ” เธอรีบบอกก่อนหัวข้อสนทนาจะเปลี่ยนไป “สามีชื่ออเล็กซานดอฟ สามีของเธอเคยเป็นเคจิบีด้วยนะคะ ทั้งสองต้องพลัดพรากจากกัน และต่างก็คิดว่าอีกฝ่ายเสียชีวิตไปแล้วตลอดเวลาเกือบห้าสิบปีที่ผ่านมา”

ผีเสื้อของเคนชะลอลง... ลีหน้าคู่ครุ่นคิด แล้วเขาก็หยุดเดิน หันมองหน้าเธอ

“อเล็กซานดอฟและ แคทลีน เฟโตรอฟ?”

“เอ่อ...” เธอกะพริบตาปริบๆ จำไม่ได้ “มั้งคะ ต้องกลับไปเปิดที่จดไว้ ว่าแต่คุณหรือคะ เอ๊ย! คุณเคนรู้จักพวกเขาด้วยหรือคะ”

เคนยิ้ม ก่อนจะส่ายหัวช้าๆ “ถ้าเป็นอเล็กซานดอฟและ แคทลีน เฟโตรอฟ ละก็... เรียกว่ารู้จักดีเสียแหละ แต่โลกนี้คงจะไม่กลมป่านั่น”

“แหม ใครจะรู้ล่ะคะ บางทีอาจจะกลมมาก และเล็กมากจนเราคาดกันไม่ถึงเลยก็ได้... แล้วถ้าเป็นสองสามีภรรยาคู่นั้นจริง คุณเคนรู้จักพวกเขาอย่างไรหรือคะ” เธอถาม ใจเต้นจึกจ๊กเลยทีเดียว

“นานมากแล้ว ตั้งแต่ฉันอายุต้นๆ ยี่สิบกระมัง นานจนเกือบจะลืมไปแล้ว”

“เรื่องราวเป็นยังไงหรือคะ” เธออยากกระโดดตัวลอย เมื่อชายชราเริ่มต้นเล่า ไม่มีท่าทีว่าจะเก็บเป็นความลับ

“ไปนั่งที่ร้านกาแฟนั่นดีไหม ท่าทางเรื่องคงจะยาว ขึ้นเดินไปคุยไป

อาจต้องเดินทั้งวัน”

เธอมองตามนิ้วที่งอแงและท่อนิ้วด้วยนิ้วที่เกี่ยวย่นตามวัย ไปยังร้านกาแฟริมสวนสาธารณะที่ต้องข้ามถนนไป เห็นร้านเบเกอรี่เล็กๆ แบบโฮมเมดจึงรีบพยักหน้า “ได้ค่ะ ฉันให้หนูเป็นคนเลี้ยงกาแฟคุณคะนะค่ะ ถือว่าช่วยหนูทำวิทยานิพนธ์”

เคนหัวเราะเบาๆ แต่ก็ไม่เสียง และเดินเคียงข้างกันข้ามถนนไปยังร้านกาแฟเล็กๆ ที่มีกระถางดอกไม้แขวนรอบระเบียงร้าน ทั้งสองเลือกที่นั่งด้านนอกเพราะฝรั่งชอบนั่งกลางแจ้งแดดยามเช้าๆ เช่นนี้

หลังจากได้กาแฟและขนมกันเรียบร้อยแล้ว จินห์จุฑาก็สอบถามอย่างไม่ยอมให้เวลาหมดไปโดยเปล่าประโยชน์

“คุณเคนรู้จักกับทั้งสองยังไงคะ”

สายตาของเคนดูเหม่อลอย...มองเลยไปด้านหลังของเธอ...ไกลออกไป เธอรู้ว่า...เขากำลังเดินทางย้อนเวลากลับไปในตอนนั้น

“ผมทำงานให้หน่วยงานของรัฐไทย สมัยโน้นยังไม่มีเคจีบี แต่เรียกว่าหน่วยความมั่นคง ผมมีเจ้านายที่ช่วยชีวิตผมและทำให้ผมได้เข้ารับการฝึกที่นั่น เหมือนเป็นวิทยาลัยของสายลับ ที่ต่อมาก็คือเปลี่ยนชื่อเป็นเคจีบี”

ดวงตาของหญิงสาววาววับ...ตื่นเต้นและดีใจจนบอกไม่ถูกที่จุฑา เคนก็ยอมเล่าเรื่องราวในอดีตให้ฟัง ทั้งที่เธอเคยคิดว่าอาจต้องใช้ชีวิตล่องลอยมากกว่านี้ หรืออาจจะไม่มีวันได้ข้อมูลจากเขาเลยด้วยซ้ำ แต่...จุฑา เขาก็ยอมเล่าออกมาง่ายๆ

เขายกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“คนโน้น...มีมากมายที่ทำงานเป็นสายลับสองหน้า นกสองหัว พวกเดียวกัน หักหลังกันเอง บางคนต้องหนีตายหัวซุกหัวซุน บางคนก็โชคดี บางคนก็โชคร้าย”

“แต่พวกเขาโชคดีนะค่ะ ที่รอดชีวิตมาได้”

“ถ้าความจำของผมไม่เลอะเลือนเกินไป ผมจำได้ว่าอเล็กซานดอฟถูก

หักหลัง และผมถูกส่งไปช่วยภรรยาของเขา แคมป์กับลูกชาย มาร์กซิม”

“คุณคือผู้ชายคนนั้น!” เธอแทบจะลุกขึ้นพรวด...เรื่องราวที่ได้ยินจาก
ตรีภักดิ์ เธอไม่เคยเล่าให้ใครฟัง และเรื่องราวมันช่างคล้ายกันจนเหลือเชื่อ
“เขาชื่อคิริล เขาคือคนที่ช่วยแคมป์หลบหนีออกนอกประเทศ และขอลี้ภัย
ที่แคนาดา”

มุมปากของชายชราหยุกขึ้นเล็กน้อย

“เธอปลอดภัยที่นี่มาอีกหลายสิบปีสินะ พร้อมกับลูกชายของเธอ”

“ค่ะ เธอเพิ่งเสียชีวิตไปไม่กี่เดือนนี่เองค่ะ เรื่องราวของเธอทำให้ฉัน
เกิดแรงบันดาลใจ อยากถ่ายทอดออกมาเป็นสารคดีถึงสงครามและความ
รักค่ะ”

เคนหัวเราะเบาๆ และจิบกาแฟอีกครั้ง

“แล้วสามีของเธอล่ะคะ คุณทราบรายละเอียดหรือเปล่า”

เขาคลองศีรษะช้าๆ

“ว้าวไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับงานของเขามากนักหรอก ผมแค่ทราบ
มาว่ามีการพบศพและแหวนแต่งงานพร้อมกับเสื้อผ้าของอเล็กซานดอฟที่
ใกล้ชายแดน เขาคงจะพลาดท่า”

“เขารอดค่ะ มีเรือประมงช่วยเขาออกมาได้ และขอลี้ภัยการเมือง
แลกเปลี่ยนกับความลับของเคจีบี”

“จันรี” เคนเลิกคิ้ว

“ค่ะ เขาถูกส่งตัวไปอยู่ยูกอนเมื่อถูกสอบสวนข้อมูลของเคจีบี และเปลี่ยน
ชื่อ สร้างประวัติใหม่ที่ใหม่ ก่อนจะย้ายมาอยู่ที่แอลเบอร์ตาค่ะ”

“เขาโชคดีมาก”

“จริงค่ะ แต่ก็โชคร้าย ที่ไม่รู้เลยว่าภรรยาของเขาก็คืออดีตวีรดาเช่นกัน
พวกเขาไม่ได้เจอกันนานถึงห้าสิบกว่าปี”

เปลือกตาของเคนหลุบลง...เธอเห็นลำคอของเขาขยับขึ้นลงแผ่วเบา
เมื่อสับตาเธออีกครั้ง ก็เห็นแต่ความราบเรียบในดวงตา

“น่าเห็นใจจริงๆ แต่อย่างน้อยพวกเขายังโชคดีที่ได้เจอกันอีกครั้ง และยังโชคดีกว่าอีกหลายๆ คู่...ที่ไม่มีโอกาสจะได้เจอกันอีกเลย”

“จริงค่ะ อย่างน้อยพวกเขายังได้พบกันอีกครั้ง แต่ก็อายุมากเกินไปแล้ว พอได้เจอกันแค่นี้ก็ชั่วโม่ง คุณแคทลีนก็เสียชีวิต คุณอเล็กซานดราพก็เสียชีวิตตามในวันต่อมา”

เคนพยักหน้าช้าๆ และตีหมาแพ้ในแก้วจนหมดรวดเดียว

“เอาไว้ถ้าหนูว่าง ช่วยฝากถามเพื่อนของหนูให้หน่อยนะว่าฉันจะขอไปเคารพหลุมฝังศพของพวกเขาได้ไหม”

“ได้ค่ะ เดี่ยวฉันจะพาคุณจะไปเลยล่ะ คุณแคทลีนหายไปเมื่อไหร่ล่ะ”

“ถ้าคิดไม่ขัดข้องอะไร ก็วันพรุ่งนี้หรือมะรืนก็ได้”

“ได้ค่ะ หนูจะจัดการให้ทันทีค่ะ” เธอยิ้มรับ ก่อนจะลองหยิ่งเชิง “หนูเชื่อว่าคุณแคทจะต้องมีความรักที่น่าประทับใจเช่นเดียวกันค่ะ”

“อยากเล่าเรื่องราวชีวิตของฉันไปเป็นสารคดีอีกเรื่องหรือไม่” เธอถามยิ้มๆ

“ถ้าได้ก็จะเป็นพระคุณอย่างที่สุดเลยล่ะ” เธอยกมือประสานที่ทรวงอก ทำตาปริบๆ รอคอยความเมตตา

“ชีวิตของฉันไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก...น่าเบื่อจะตาย ก็แค่พอมายเลี้ยงลูกมาตามลำพังก็เท่านั้น สมัยนี้มีเยอะแยะไปที่ผู้ช่วยเลี้ยงลูกตามลำพัง”

“แต่หนูกลับคิดว่าความรักเป็นสิ่งที่พิเศษ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับใคร ก็จะทำให้เกิดสิ่งยิ่งใหญ่ตามมาเสมอ”

“หนูมีแฟนหรือยัง”

“ค่ะ?” เธอกะพริบตาหงาย กำลังคุยเรื่องความรักดีๆ ไหงเปลี่ยนหัวข้ออย่างรวดเร็ว

“ฉันถามว่าหนูมีแฟนหรือเปล่า”

“เอ่อ...เคยมีบ้างเหมือนกัน แต่ไม่ค่อยถูกใจก็เลยเลิก ตอนนี้อยู่คนเดียว”

“แล้วแบบนี้เรียกว่าเคยมีความรักได้ไหม”

เธอพนงมูก ก่อนจะสั่นศีรษะรัว “คงไม่ได้มั้งคะ หนูยังไม่เคยคบกับใครแล้วทำให้เกิดความรู้สึกแบบนั้นเลย”

“แต่ดูหนูมีทัศนคติที่ดีต่อความรัก...ท่าทางจะเป็นคนมองโลกในแง่ดี”

“คุณเคนจะว่าหนูเพื่อฝันใช้ไหมคะ” เธอทำเสียงอ่อย

“ไม่เชิงหรอก เพราะหนูยังไม่เคยรู้จักความรัก...เพราะความรักที่แท้จริงไม่ใช่พบเพียงแต่ความสุข แต่ต้องยอมรับทุกสิ่งที่จะตามมา...รวมทั้งการพลัดพราก...”

เธอจ้องเขาเหม็ง

“อย่างอเล็กซานดอฟกับแคทยาไม่ใช่ละ สองคนนั้นเป็นตัวอย่างที่ดี”

“ก็จริงค่ะ” เธอพึมพำ ท่าทางคงจะแะความลับจากเคนไม่ได้ง่าย ๆ เสียแล้ว พอลองแหกก็บายเบี่ยงไปทางโน้นที ทางนี้ที ไม่ใช่พวกที่ไล่ต้อนได้ง่ายๆ...เอาเถอะ วันนี้พอแค่นี้ก่อน เธอยังเหลือเวลาอีกยี่สิบเก้าวันที่จะคิดหาวิธีแะให้เคนยอมเปิดปากพูดให้ได้สิน่า...

การดื่มกาแฟปลงด้วยความสำเร็จเพียงส่วนหนึ่ง เกินครึ่งล้มเหลว เพราะเธอไม่ได้รู้เรื่องราวจากเคนเลยสักนิด ตกบ่าย ชายชราบนอนพักผ่อน หลังอาหารกลางวัน ดันมาตอนสี่โมงก็ว่ายนน้ำที่สระด้านหลังบ้าน เพื่อความไม่ประมาท เธอจึงไปนั่งเฝ้าใกล้ๆ เพื่อเขาต้องการความช่วยเหลือจะได้ดูแลได้ทันทั่วทั้งที่ แต่ดูท่าทางเขาไม่ต้องการเธอ เพราะว่ายน้ำไป-กลับหลายรอบ ก่อนจะโหนตัวขึ้นจากน้ำแล้วเดินกลับเข้าห้อง เธอจึงรีบเตรียมอาหารเย็นขึ้นโต๊ะเมื่อคิดสั่งให้เลขาฯ โทเร มาแจ้งว่าคืนนี้จะกลับมารับประทานอาหารเย็นกับปู่ และสั่งให้เธอเตรียมรายงานเขาในห้องทำงานก่อนเข้านอน

เคนเข้านอนแล้วหลังนั่งดื่มไวน์กับหลานชายเล็กน้อยหลังอาหารเย็น เธอเห็นสายตาของคิตก็รู้ว่าเขาพร้อมที่จะฟังรายงานประจำวันแล้ว จึงเดินตามเข้าไปในห้องทำงาน เธอเพิ่งเคยเข้ามาเป็นครั้งแรก และเห็นหนังสือ

มากมายบนชั้น ทั้งนิยาย สารคดี นิตยสาร เห็นแล้วไม่น่าเชื่อว่าเขาจะเป็น
หนอนหนังสือ แถมด้านหลังยังมีเก้าอี้สำหรับนอนอ่านหนังสืออีกด้วย
ท่าทางเขาคงจะชอบอ่านหนังสือน่าดู...หรือมีไว้เพื่อแอบเกรดตัวเองให้ดูดี?
เธอยังสงสัย

“หนังสือของผมเอง” เขาตอบคำถามของเธอ แค่นั้นสายตา เขาก็รู้
ว่าเธอคิดอะไร จินตจำนงยามเฝ้าฝัน “ผมชอบอ่านหนังสือเพราะสนุกแหละ”

‘หรืออะไร’ เธอคิดในใจ เคยชอบอ่านหนังสือก็ไม่แน่ว่าแปลก เพราะเห็น
ขลุกอยู่ในห้องนี้อยู่นานหลังว่ายน้ำ อาจจะมาหาหนังสืออ่านเล่นแล้วก็ได้
ติดมือไป แต่คิดนี้สิ...ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนหนอนหนังสือ ดูจะเป็นหนอนที่
คอยไขผู้หญิงเสียมากกว่า

“ผมรอฟังอยู่” เขาบอกเสียงเข้มหลังจากนั่งลงตรงหลังโต๊ะไม้โบราณ
แต่งให้เข้ากับธีมของห้อง หลายวินาทีเมื่อเธอยังไม่เริ่ม เขาก็ทนไม่ได้

“เอ่อ...อะ ไม่ทราบคุณหรือคอยักฟังรายงานแบบไหนคะ เรื่องสุขภาพ
ของคุณแดน หรือว่าชีวิตประจำวันว่าเขาทำอะไรบ้าง” เธอยังสงสัยว่าเขา
ต้องการฟังรายงานแบบไหน เธอไม่ใช่พยาบาลอาชีพ ไม่รู้ด้วยว่าต้องบันทึก
อย่างไร

“นี่คุณกำลังกวนประสาทผมใช่ไหม”

“เปล่านะคะ คุณหมายถึงเรื่องอะไรล่ะคะ ฉันไม่ใช่พยาบาลดูแลผู้สูง
อายุ ฉันไม่รู้ว่าจะต้องรายงานอะไรบ้าง”

“ผมรู้ว่าผมแข็งแรงดี ผมไม่ได้ท้วงเรื่องนั้น สิ่งที่ยากรู้คือเรื่อง
งานที่ผมมอบหมายให้คุณมากกว่า”

“อ้อค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ ต่อไปนี้ถ้าคุณถาม ฉันก็จะตอบแต่เรื่องงาน
คุณจะได้ไม่ว่าฉันกวนประสาทคุณอีก” เธออดถอนไม่ได้ ก่อนตอบ “คุณ
เคยเล่าให้ฉันฟังเรื่องที่เขทำงานกับเคจีบีค่ะ และบังเอิญสุดๆ เลยที่เขารู้จัก
ปู่กับย่าของคุณหมอมิซึซาคะ เขาบอกว่าเขาถูกส่งตัวไปช่วยดูแลสินกับมาร์ก-
ซิม คุณพ่อของหมอมิซึซาคะ ให้ข้ามพรมแดนไปโรมาเนีย”

เขาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ มีอุปกรณ์กันบนอก มองเธอด้วยความคาดหวัง ขณะที่เธอรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยที่ต้องยื่นรายงาน ทำให้รู้สึกถึงความแตกต่างทางฐานะอย่างชัดไม่อยู่ เธอจึงรีบๆ รายงานให้จบ

“แต่เขาบอกแค่นั้นล่ะ พอฉันลองถามเรื่องของเขา เขาก็เปลี่ยนเรื่องทันที”

คิธดึงตัวลุกขึ้นนั่งตัวตรงทันที สีหน้าเปลี่ยนไปฉับพลัน “ทำไมคุณไม่ลองหาวิธีชักจูงเขาให้มากกว่านี้”

“คุณคิดคะ นี่เพิ่งวันแรกเองนะคะ” เธอบอกเสียงเรียบ “อีกอย่างคุณก็รู้ว่าตลอดระยะเวลาสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เรายังไม่ยอมเล่าให้คุณฟังเลย แล้วนับประสาอะไรกับคนที่เพิ่งรู้จักเพียงแค่วันเดียวอย่างฉันคะ”

อีกครั้งที่สายตาของทั้งสองจ้องกัน...เขาโกรธ และเธอก็ทำหายแน่นอนว่าเธอมั่นใจในเหตุผลของตัวเอง ถ้าเขาจะโกรธ เธอห้ามไม่ได้ แต่ต้องไม่อารมณ์เสียอย่างไรเหตุผล

ริมฝีปากบางเริ่มแน่น ก่อนที่เขาจะถอนใจ บอกด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อกว่า “คุณคงไม่มีข้อตกลงของเรา หากคุณทำไม่สำเร็จ...”

“ฉันจำได้ขึ้นใจทุกประโยคค่ะ” เธอตอบก่อนที่เขาจะพูดจบ “คุณอย่ากับฉันทุกวัน จนฉันแทบจะหลับฝันถึงคำสั่งคุณแล้วล่ะค่ะ”

ใบหน้าคมสันตึงเบริยะ ดวงตาลุกวาว “ผมเตือนก็เพราะว่ามันคืองานและอนาคตของคุณ”

เธอถอนใจเบาๆ เมื่อรู้ว่าตนล้าเส้นเกินไปแล้ว อนาคตอาจดับวูบหากไม่ระวังปาก

“ขอโทษค่ะ ฉันก็แค่อยากอธิบายให้คุณเข้าใจเช่นกันว่าฉันเป็นแค่คนนอก คุณต้องให้เวลาฉันทำความรู้จักกับเขาอีกสักนิด และนี่ก็เพิ่งวันแรกเท่านั้น เขาขอมอบบอกแค่นี้ฉันก็ถือว่ามีความคืบหน้าไปตั้งเยอะแล้ว ของแบบนี้ถ้าใจร้อนแล้วคุณเคนทราบเรื่อง แผนที่คุณวางไว้อาจจะล้มเหลวไปเลยก็ได้นะคะ”

พอเสียงเธออ่อนลง เขาก็ดูจะอารมณ์ดีขึ้นหน่อย และพยักหน้ารับ

“ผมใจร้อนไปหน่อย โอเค คุณทำตามวิธีของคุณก็แล้วกัน คุณพูดถูก วันนี้เขายอมบอกแค่นี้ก็ดีแล้ว และผมก็อยากได้ยินข่าวดีแบบนี้ทุกวัน”

“ค่ะ แล้วถ้าฉันจะขออนุญาตขับรถของคุณไปเยี่ยมเพื่อนของฉันที่แบมพีได้ไหมคะ เขายากไปเคารพห่มศพของคุณอเล็กซานดอฟและคุณแคทลีน”

“ได้สิ ก็ขับรถของผมไป”

พอร์ชคาเยนเหินห่านะ...เธอรีบสั่นศีรษะ “เอารถฉันไปดีกว่าค่ะ คันเล็กๆสบายใจ ไม่ต้องกลัวใครมาซัดซิด”

“เอาเถอะ” เขาโบกมือส่งๆ คงคิดว่าเธอต้องเหลือเกิน “อยากทำอะไรก็ทำ ขอแค่ให้งานสำเร็จก็พอ”

“ได้ค่ะ ถ้าฉันฉันไปนอนได้แล้วล่ะไหมคะ”

“อืม”

เขาพยักหน้าส่งๆ เธอจึงรีบออกจากห้องทำงานด้วยความโล่งอก อาบน้ำและเตรียมตัวเข้านอน แต่ก่อนที่จะได้ทั้งตัวลงนอน เธอจึงมานเปิดออกเพื่อรับอากาศสดชื่นเข้ามาในห้อง สายตาของเธอก็เห็นเคนนั่งอยู่ตามลำพังในสวนดอกไม้ ใบหน้าของเขาเฉยเมย...ทว่าดูเศร้า...หรือว่าเขากำลังคิดถึงใคร...

เขาค่อยๆ หันกลับมา จินตจำเริญขึ้นเรื่อยๆ เพราะหลบไม่ทันและโบกมือแก้มือ เขาแค่นึก แล้วก็หันกลับไปทางเดิม เธอจึงดึงมานปิด แต่ก็ยังแอบแหม่มานดูอีกครั้ง เขาก็ยังนั่งอยู่เช่นเดิม

เขามีอะไรในใจกันแน่นะ

ความสงสัยก่อตัว...กระตุ้นความอยากรู้ให้แรงกล้ากว่าเดิม

มันจะต้องมีอะไรมากมายซ่อนในกอไผ่ และสิ่งนั้นคงจะทำร้ายจิตใจของเขาตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา เธออยากรู้จริงๆ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเขาทั้งหมด...สักวันเธอจะต้องรู้ให้ได้!